

பாஷம்

‘இனவெறியையும் மதவெறியையும் மொழிவெறியையும் மையமாக வைத்துச் செயல்படும் இலங்கை அரசு’

தமிழகச் சட்டமன்றத்தில் அமைச்சர் பண்டிடி இராமச்சந்திரன் ஆவேசம்!

இலங்கைத் தமிழர்கள் பிரச்சினை குறித்து இலங்கை அரசும் அவர்களோடு நெருங்கிய நண்பர்களும் அதை அறிந்தோ அறியாமலோ, அதைப்போல அந்திய திருநாட்டிலேயுள்ள சில பத்திரிக்கைகளும், சில நேரங்களில் தொலைக்காட்சிகளும், வாடுவெலிகளும் கூட சில சம்பவங்களைச் சரியான முறையில் நாட்டு மக்களின் கவனத்திற்குக் கொண்டு வருவதில்லை. எனவே, அந்தப் பளிப் படலத்தை நீக்கி உண்மை நிலையை விளக்க வேண்டுவது இந்த அரசின் தலையாய கடமையாகும்.

பேச்சுவார்த்தை பற்றியும், கடந்த காலத்தில் தூதுவர்கள் அனுப்பப்பட்டது பற்றியும், இந்திய அரசு நடவடிக்கைகள் எடுத்தது பற்றியும் இங்கே பேசியபோது சில கருத்துக்களையும், யோசனைகளையும் சொன்னார்கள். இன்றைய தினம் நாடாளுமன்றத்தில் இந்தப் பிரச்சினை விவாதத்திற்காக எடுத்துக்கொள்ளப்படுகிறது என்று அறிகின்றேன். ஆகவே, மத்திய அரசின் சார்பில் அவர்கள் என்னென்ன செய்ய வேண்டும் அல்லது என்ன நிலை எடுப்பார்கள் என்பதை அங்கே விளக்குவார்கள் என்று நான் நிச்சயமாக எதிர்பார்க்கிறேன். ஆனால் ஒன்றை மட்டும் இங்கே சொல்ல விரும்புகிறேன். பேச்சுவார்த்தைகள் என்கிறபோது இரு புறமும் ஈடுபடுகின்றவர்களின் இயல்பை பொறுத்துத்தான் பேச்சுவார்த்தை அமைகிறது. இலங்கை அரசை எடுத்துக் கொண்டால் கடந்த கால அனுபவம் என்னவென்றால் இன வெறியையும், மத வெறியையும், மொழி வெறியையும் மையமாக வைத்து செயல்படுகின்ற ஒரு அரசைத்தான் நாம் இலங்கையில் பார்க்கின்றோம். இதற்கு ஆதாரங்களைத் தேடி அலைய வேண்டிய அவசியம் நிச்சயமாக இல்லை. சில தினங்களுக்கு முன் இலங்கைப் பாராளுமன்றத்தில் பேசிய அந்த நாட்டின் பிரதம அமைச்சர் பிரேமதாசா அவர்கள் அண்மையில் திருகோணமலையிலும், கொழும்பிலும் நடந்து விட்ட வெடிகுண்டு சம்பவங்கள்

பற்றிப் பேசினார். அவர் பேசியதில் தவறு இல்லை? ஆனால் அவர் பேசியபோது இலங்கை அரசினுடைய உண்மையான சொரூபம் (True colours) என்ன என்பதை நாமெல்லாம் தெளிவாகப் புரியும் அளவுக்கு இயிருக்கிறார். அவர்கள் பேசுகின்ற பொழுது சொன்னது, ‘When the lives of our people are in danger, we are not prepared to go in for a political solution’

“எமது மக்கள் உயிருக்கு ஆபத்து என்றால் அரசியல் தீர்வுக்கு நாங்கள் தயாராக இல்லை”. இந்த ‘எமது மக்கள்’ என்றால் யார்? இது வரையில் இராணுவத்தினாலும், காவல்துறையினராலும் வடபுலத்திலேயும், கிழக்கு மாகாணத்திலேயும் கொல்லப்பட்ட தமிழர்கள் அல்ல. திரிகோணமலையிலே கொழும்பிலே நடந்த வெடிகுண்டு சம்பவங்களின் விளைவாக சிங்களவர்கள் பாதிக்கப்பட்டார்கள் என்ற வுடன் ஒரு நாட்டின் அரசு, அந்த அரசின் சார்பிலே பேசுகின்ற பிரதமர் என்ன சொல்கிறார் என்றால், Our people என்கிறார்; Our people என்றால் யார்? Who are the other people? மேலும் அவர் இந்தியாவைப் பற்றிச் சொல்கிற பொழுது, we could not betray our people because we want friendship with India.

‘இந்தியாவோடு நட்புறவு வேண்டுமென்பதற்காக எமது மக்களை நாங்கள் கைவிட மாட்டோம்’. ஆகவே அவர்கள் சிங்களவர்களின் பிரதமராக இருக்கின்றார்களே தவிர, சிங்களவர்களின் ஜனாதிபதியாக இருக்கிறார்களே தவிர இலங்கையிலே உள்ள அத்தனை மக்களுடைய ஜனாதிபதியாகவும், பிரதமராகவும் இருக்கின்றார்களா என்பதை நாம் தயவு செய்து எண்ணிப் பார்க்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம்.

தோல்விபாடு குடும்பம்!

அனுபவம்தான் மனிதனை வெற்றிக் கொள்கிறது. மனிதனும் அனுபவத்தை வெற்றி கொள்கிறான். தோல்வி ஒரு சிறந்த அனுபவம்தான். நல்ல வட்சியத்தோடு இணைந்த போராட்டம் தோல்வியைத் தழுவினாலும் அது வெற்றிக் கான விரிந்த மைதானம்தான்.

சேகுவாரா லத்தீன் அமெரிக்க நாடுகளை நேரில் படித்துக் கொள்ள அந்நாடுகளில் சுற்றுப் பயணம் செய்தார்.

குவாதிமாலா அவரின் திசை வழியில் ஒரு மறக்க முடியாத அனுபவம்தான். குவாதிமாலாவிலும் பொலிவியாவிலும் அவர் தங்கியிருந்த போது அந்நாடுகளில் அப்போது நிகழ்ந்த அரசியல் போராட்டங்கள் அவரைப் பற்றிக் கொண்டன.

'தங்கச் சிம்மாசனத்தில் 'வீற்றிருந்த ஏழை' பொலிவியா தேசம். பொலிவியாவில் வெள்ளீயம், தங்கம் என்று எண்ணற்ற இயற்கைச் செல்வங்கள் உண்டு. அனைத்தையும் வெளி நாட்டு ஏகபோக நிறுவனங்கள் கொள்ளையடித்துச் சென்றன. இந்திறுவனங்கள் லாபத்தில் வளம் பெருக்க பொலிவியாவின் இயற்கை வளங்களுக்குச் சொந்த முடைய மக்களோ மீள முடியாத வறுமையிலும் அறியா

மையிலும் சிக்கி அவலச் சிறை பட்டுக் கிடந்தனர்.

வறுமை நோயால் சீர்கெட்டு நோய் பிடித்து பசியின் கோரத்தால் விஷமிக்க கோகோ இலையைத் தின்று விஷத்தின் வேகனை தாங்காது துடிதுடிக்கச் சித்ரவதைப் பட்டார்கள்.

அரசியல் சூழ்நிலையும் இயற்கைச் சூழ்நிலையும் மேலிகொந்தளிப்பில் பொலிவியா மிதந்து கிடந்தது. இரண்டு ஆண்டுக்கு ஒரு முறை என்ற விசிதத்தில் 'புரட்சிகள்' நடத்தப்பட்டு ரத்தம் வழிந்தோடியது.

1952 ஆம் ஆண்டு 9 ஆம் தேதி பொலிவியாவில் 179வது தடவையாக புரட்சி நடந்தேறியது.

பால் எஸ்டென்ஸ்ஸரோ புரட்சி அரசின் தலைவரானார். முன்பு நடைபெற்ற புரட்சிகளைவிட குணஇயல்பில் இப்புரட்சி வித்தியாசம் நிறைந்தது. சுரங்கத் தொழிலாளர்களும் விவசாயிகளும் புரட்சியில் பங்கேற்று முன்னேற்றத்தின் திசையில் பொலிவியாவை இட்டுச் சென்ற வரலாறு இது.

பொலிவியாவில் இவ்வாறு நடந்து வரும் மாற்றத்தில்

பங்கேற்க வெளிநாட்டிலிருந்து ஏராளமான அறிவாளிகளும் அரசியல் வாதிகளும் வந்தனர். இவர்களில் ஒருவராகவே 'சே' பொலிவியாவின் பல்வேறு பகுதிகளைப் பார்வை யிட்டார்.

பொலிவிய அரசின் பிரதிநிதிகளைச் சந்தித்தார். அங்கேயே சிறிது காலம் செய்தி கலாச்சாரத் துறையிலும், விவசாய சீர்திருத்தத் துறையிலும் பணியாற்றினார்.

பொலிவியாவின் பூர்வக் குடிகளான இந்தியர்களின் சாதுவான அடக்கமான பயந்த சுபாவமான பழமை உலகம் சேகுவாராவை ஏதோ செய்தது. பூர்வக் குடிகளான இந்தியர்கள் ஸ்பானிய ஆதிக்ககாரர்களின் அடிமைத்தனத்தின் கீழ் சமூகத்திலிருந்து நிராகரிக்கப்பட்டு வெளிமேற்றப்பட்டவர்களாய் அற்பமானவர்களாய் வாழ்ந்து கொண்டிருந்தார்கள். இவர்களின்பால் இயல்பாகவே சேகுவாரா கவனம் செலுத்தினார்.

போகப் போகப் புரட்சியின் தலைவர்கள் புரட்சியின் போக்கை ஆழப்படுத்துவதற்குப் பதிலாக அதன் ஓட்டத்தை குறைக்க முயன்றார்கள். அரசாங்கத்தின் தலைவர்கள் பலர் அமெரிக்காவிடம்

சேகுவாராவின் வாழ்க்கைச் சித்திரம்

அடிபணிந்தார்கள். பல்வேறு
லாபகரமான நிதி நிறுவனங்
களில் பங்குகள் வாங்கி அவற்
றில் தங்களை ஈடுபடுத்திக்
கொண்டார்கள்.

வெறுப்புட்டும் இந்தப்
போக்கால் சே அதிருப்தியற்
றிருந்தார்.

இந்தக் கால கட்டத்தில்
தான் சேகுவாராவுக்கு லா
பாலில் ரிக்கார்டோ ரோஜோ
என்ற அர்ஜன்டைனாவின்
இளம் வழக்கறிஞரோடு பழக்
கம் ஏற்பட்டது. போலீஸ்
தொந்தரவிவிருந்து தப்பிப்
பதற்காக குவாதிமாலா தூதர
கத்தில் தஞ்சம் புகுந்திருந்தார்
ரோஜோ.

ரோஜோ சந்திப்பின் விளை
வாக குவாதி மாலா செல்ல
சேகுவாரா திட்டமிட்டார்.

ரோஜோவின் தொடர்ந்த
வற்புறுத்தலின் காரணமாக
1953 ஆம் ஆண்டு டிசம்பர்
24-ஆம் தேதி குவாதி மாலா
வுக்கு சேகுவாரா சென்றார்.

சேகுவாரா குவாதி மாலா
வில் இருந்தபோதுதான்
புரட்சிக்காரர்கள் பலரைச்
சந்திக்கும் வாய்ப்பு ஏற்பட்
டது.

கொடுங்கோல் மிக்கச் சர்
வாதிகாரிகளாலும், அமெரிக்க

ஏகாதிபத்தியத்தின் அடி
வருடிகளாலும் ஆளப்பட்டு
வந்த பல்வேறு லத்தீன்
அமெரிக்க நாடுகளைச் சேர்ந்த
அரசியல் புரட்சியாளர்கள்
குவாதிமாலாவில் தஞ்சம்
புகுந்திருந்தனர்.

இங்கிருக்கும் போது தான்
சேகுவாரா தனிப்பட்ட வாழ்
வில் மகிழ்ச்சியாய் இருந்தார்
என்பதும், கருத்து ரீதியில்
ஒன்றுபட்ட பலரையும் சந்தித்
தார் என்பதும் மிகவும்
முக்கியமான விஷயமாகும்.

மருத்துவரான சேகுவாரா
மருத்துவப்பணி யாருக்காக
அமையவேண்டும் என்பதில்
குவாதிமாலா பூமியில்
மேலும் தெளிவோடு நின்றார்.

லத்தீன் அமெரிக்க நாடு
களில் ஒரு மருத்துவர் உயர்
குலத்தோருக்குச் சேவகம்
செய்யக் கூடாது. வீண்
பிரமையினால் வருகிற பே லி
நோய்களுக்கு மருந்து கண்டு
பிடிக்க முயலக் கூடாது.
கௌரவம் பார்க்கிற நிபுண
ராக இருக்கக் கூடாது. ஒரு
மருத்துவர் தனிப்பட்ட வாழ்

வில் வெற்றிபெற, வளம்பெற
மருத்துவத்தைப் பயன்படுத்
தக்கூடாது. லத்தீன் அமெரிக்க
நாடுகளில் இளம் மருத்துவர்
களின்—மனச்சாட்சி உள்ளவர்
களின் நோக்கமாகப் பணம்
மட்டும் இருக்கலாமா என்பது
சேகுவாராவின் கேள்வி.

மருத்துவத் துறையிலும்
அரசியல் நிலையிலும் குவாதி
மாலா 'சே' யை நேர்வழியில்
நிற்க வைத்தது.

பிடல் காஸ்ட்ரோவின்
தோழர்களை குவாதி மாலா
வில் சந்தித்தார். 'கிரன்மா'
படையெடுப்பில் பங்கேற்றவர்
களான நிகோ என்ற
ஆண்டனியோ லா பெஸ்
பெர்ணண்டஸ், மரியாதாய்மா
டாரியோ லா பெஸ் ஆகியோ
ரையும் இங்கு தான் சந்தித்
தார்.

குவாதிமாலா சேகு
வாராவை மட்டுமல்ல வேறு
பல புரட்சியாளர்களையும்
அந்தக் காலகட்டத்தில்
தன்னகத்தே காத்து நின்றது.

பல்வேறு புரட்சியாளர்
களும் தங்கியிருப்பதற்குரிய
குவாதி மாலாவின் அரசியல்
சூழ்நிலை என்ன? இதுவும்
சுவையான மற்றொரு பக்கம்
தான்.

(தொடரும்)

அராஜகத்தின் பிடியில்

பலியான

என்னரும் போராளிகளுக்கும்

மக்களுக்கும்

சென்னை

பாடிப்பகம்

பதிப்பு

முதல் பதிப்பு

அராஜகத்தின் பிடியில் பலியான என்னரும் போராளிகளுக்கும் மக்களுக்கும்

அராஜகத்தின் பிடியில் பலியான என்னரும் போராளிகளுக்கும் மக்களுக்கும்

அராஜகத்தின் பிடியில் பலியான என்னரும் போராளிகளுக்கும் மக்களுக்கும்

அராஜகத்தின் பிடியில் பலியான என்னரும் போராளிகளுக்கும் மக்களுக்கும்

அராஜகத்தின் பிடியில் பலியான என்னரும் போராளிகளுக்கும் மக்களுக்கும்

அராஜகத்தின் பிடியில் பலியான என்னரும் போராளிகளுக்கும் மக்களுக்கும்

ஈழஆர்வலன்

அடக்குமுறைகள்
எங்கெங்கு நடந்தாலும்
என் ஓவியங்கள்
எதிர்த்துப் பேசும்!

பார்த்துப் பழகிய முகம்தான். பேசும் போதே—பாசமும் நெருக்கமும் மேலும் அதிகமாகும். அப்படிப்பட்ட ஒரு பேச்சு.

கனத்த குரல். கிராமத்து விவசாயி போன்று வெளிப்படையான சுபாவம். எதைப் பற்றிப் பேசினாலும் சரி, அல்லது எதைப்பற்றி எடுத்துரைத்தாலும் சரி, உணர்வைத் தொடுகிற மாதிரியான வெளிப்பாட்டுத் தன்மை

அன்பு, எளிமை, கோபம், நியாயம், உலகு அளவிய மனிதாபிமானம் இவ்வளவும் நம் தம்மீட மண்ணில் காலூன்றி நின்று உரத்துச் சொல்கிற கௌரவம்

வாங்க வேணு...வாங்க மாரீஸ்...குரல். பார்த்தால் அவாதான் ஓவியர் சந்தானம். முதல் மடையிலிருந்து கிளம்பும் நீரின் வேகம்.

□ □

சிறுகதைகள், நாவல்கள், கவிதைகள் என இலக்கியத்தின் பல வடிவங்களைப் படிக்கிறோம். புரிந்து கொள்கிறோம். ரசிக்கிறோம்.

மீண்டும் படிக்கிறோம். அப்படி ஓவியங்களைப் படிக்கிறோமா? பார்க்கிறோமா? ரசிக்கிறோமா? புரிந்து கொள்கிறோமா?

கலைகளில் ஓவியத்தின் இயங்குதளம் வேறு. காட்சி சித்தரிப்பில் புரிய வைப்பது. கண்கள் இதற்குப் பழக்கப் படவேண்டும். ஒரு ஓவியம் யாருடைய நியாயத்திற்காக நிற்கிறதோ அதற்குரியவர்கள் புரிந்து கொள்ளும் போதுதான் படைத்த கலைஞனுக்கு ஆத்திரத்தி இருக்க முடியும். இப்படிப்பட்டச் செய்தகளை நம்மோடு பகிர்ந்து கொள்வதில் ஓவியர் சந்தானத்திற்கு கண் நிறைந்த சந்தோஷம்.

தஞ்சை மாவட்டத்தில் பிறந்த சந்தானம் தேடல் மிக்க இளம் பருவத்தை தஞ்சை மாவட்டத்தின் பல்வேறு கோவில்களில்— அதன் ப்ரகாரங்களில் சுற்றிச் சுற்றி கழித்திருக்கிறார். மணிக்கணக்கில் நாட்கணக்கில் நீலத்து நன்று அந்தச் சுவர் சித்திரங்களில் மனதைப் பறி கொடுத்திருக்கிறார்.

தாந்த்ரீகம் என்று அழைக்கப்படும் ஓவியத்தலிருந்து ஓவியப் பயணத்தைத்

தொடங்கிய சந்தானம் தாந்தரீகத்தின் வட்டங்களை, சதுரங்களை, செவ்வகங்களை உடைத்துக் கொண்டு வெளியேறி வாழ்க்கையின் வெளிச்சத்தைக் கண்டெடுத்துக் கொண்டார்.

ஒரு நடன மாதையோ, ஒரு தெய்வத்தின் நிலையையோ அல்லது இயற்கை எழிலையோ வரைந்தால் அதை ஓவியம் என்று சொல்கிற பெரிபவர்கள்; வண்டி சுமக்கும் சமையை விட வைத்து தன் சகல பலத்தையும் ஒன்று திரட்டி, கழுத்து நரம்புகள் புடைக்க கால் களின் முழு பலத்தையும் பிரயோகித்து முன்னேறும் ஒரு ரிக்ஷா இழுப்பவனை ஓவிய மாக்கும்போது பிரச்சாரம் என்று சொல்கிறார்கள். இவர்கள் வாழ்க்கையையும் ஓவியத்தையும் பிரிக்கிறார்கள் என்று ஆவேசப்படுகிறார்.

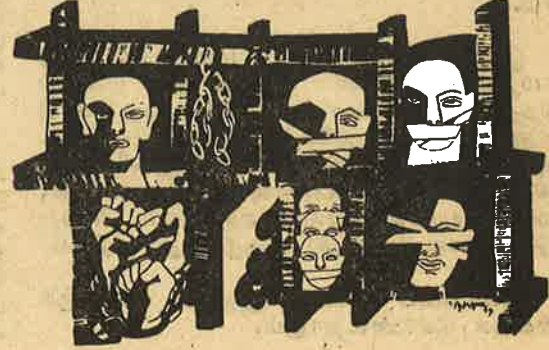
கவிதைப் பயிற்சி செய்து பல நூறு கவிதைகளை எழுதியுள்ள சந்தானம் அந்தக் கவிதைகள் அவருக்கு முழுநிறைவைத் தராததால் கவிதைப் படைப்பிலிருந்து கவனத்தை விலக்கிக் கொண்டு, நல்ல கவிதைகளை ரசிப்பதில் செலவிடுகிறார். தமது கவிதை ஆவேசத்தை ஓவியத்தில் வெளிப்படுத்துகிறார்.

‘தாய் மொழியால் ஆக்கிரமிக்கப்பட்ட மனுஷன் நான். இலங்கைத் தமிழர்களுக்கு எதிராக இழைக்கப்படும் கொடுமைகள், கொலைகள் என்னை பதை பதைக்க வைக்கின்றன, நிலைகுலையச் செய்கின்றன. எனவே எனது ஓவியம் பாதிக்கப்பட்டவர்களைச் சித்தரிக்கிறது. விடுதலை உணர்வை உத்வேகப்படுத்துகிறது. எனது ஓவியங்களை இலங்கைத் தமிழர் பிரச்சினை ஆக்கிரமித்து இருந்தாலும் அடக்குமுறையும் கொடூரமும் உலகில் எங்கெங்கு நடந்தாலும் எனது ஓவியம் அவற்றை எதிர்த்துப் பேசும்’ என்று சந்தானம் முடிக்கமிடுகிறார்.

ஓவியர் சந்தானம் அவர்களிடம் ஓவியக் கலைப்பற்றி நாம் எழுப்பிய சில கேள்விகளுக்கும் அவர் அளித்த பதில் வருமாறு:

□ ஓவியத்திற்கான இலக்கண வரம்பு உண்டா?

□□ ஆதி நாட்களில் இலக்கணமற்ற உணர்ச்சிகளின் பிரதிபலிப்பாக ஓவியங்கள் இருந்தது. குகை ஓவியங்களில் அதுபோன்ற வெளிப்பாடுகளைக் காணலாம். ஆதி மனித ஓவியக்கலையின் முதிர்ச்சி அடுத்தக் கட்ட கலைக்கு இலக்கணமாய்ற்று. நீண்ட காலத்

திற்குப் பின்னரே இலக்கணப் பிடிப்போடு மரபு சார்ந்த ஓவியங்கள் வரத் தொடங்கின. மேலை நாட்டு ஓவியக் கலைகள் நம்மைப் பாதிக்கும் முன்பாக வளமான கற்பனைத் திறத்தோடு கூடிய புராணக் கதைகள் மற்றும் வாழ்வியல் ஓவியங்கள் நிறையவே படைக்கப்பட்டிருந்தன. அதிலும் ஒரு முறையான இலக்கணத்தைப் பின்பற்றியே வந்தது. இதற்கு இன்னமாதிரி வண்ணங்கள் இவற்றிற்கு இன்னமாதிரி உருவங்கள், உயர்ம் அகலம் எல்லாம் முறைப்படுத்தும் போழ்து இலக்கணம் வந்து விடுகிறது.

இன்றைய நவீன ஓவியத்திலும் இலக்கணம் இல்லை என்று சொல்லமாட்டேன்.

எனது தூரிகையின் வண்ண ஓட்டத்தின் வெளிப்புற வளிம்புகள் இலக்கணமாகி விடலாம்.

கட்டறத்து ஓடும் ஆறு ஏற்படுத்தும் இருபுறத்துக் கரைகள் பின்னர் இலக்கணமாகி விடுவதுண்டு.

வெட்டவெளியில் வீசும் காற்றுக்கும் திசையுண்டு. நாம் அமைத்த திசைக்கு முரணாகச் செல்வதாலேயே திசையில்லாமல் ஆகிவிடாது. புதிய திசை, புதிய பரிணாமம், புதிய நோக்கு புதிய இலக்கணம் புதிய கலைகள்... இப்படி... இப்படி...

□ நவீன ஓவியத்தில் புரியாத தன்மை...

□□ மேலை நாட்டு பாதிப்பில் விளைந்த இவ் ஓவியங்களைப் புரியவில்லை என்று சொல்ல முடி

யாது. அவற்றை அறிந்துக் கொள்கின்ற பயிற்சி இன்னும் உங்கு வரவில்லை. மேலை நாடுகளில் இளமையில் இருந்தே ஓவியக்கலை பயிற்றுவிக்கப்படுகிறது. இங்கோ அது அரிதாக உள்ளது. பொத்தாம் பொதுவாகப் புரியவில்லை என்போர் புரிந்துக் கொள்ள கொஞ்சமும் விரும்பவில்லை என்றே சொல்லலாம்.

இலைமறை காம்போல் மறைந்தும் மறையாமலும் கலைஞனின் எண்ணங்களை வெளிப்படுத்தும் இவ்வோவியங்களில் ஒரு கோடுகளினால் அவன் நினைத்ததை சொல்லவிட முடியும். ஒரு சொட்டு வண்ணத் தூளிகளிலே கலைஞனின் உள் உணர்வு வெளிப்பாடாகி, பிறா அறியாமலே ஈர்க்கும் சக்தியைப் பெற்று விடும். அவை காலத்தால் அழியாது நிற்கும்.

இசையைப் போல் இதுவும் உணரும் தன்மைக் கொண்டதாகும்.

அவரவர் இயல்பிற்கு அறிந்ததற்கு ஏற்ப மகிழ்வுட்டக்கூடும்.

இவற்றை விரும்பத்தலைப்பட்டால் ஒரு ஓவியத்தில் பன்னூறு சுவைகள் பண்ண முடியும்.

நீண்டப் பயிற்சியும் தெளிவான சிந்தனையும் இல்லாமல் டடைக்கப்படும் நவீன ஓவியங்கள் பல தோற்றுவிடுகின்றன என்பதை ஒப்புக் கொள்கிறேன்.

□□ நவீன ஓவியம் அறிவாற்றல் மிக்கச் சிறு குழுவிற்கு மட்டுமே புரியக் கூடியது என்றும், வெகு சுவையான உப்புப்பானி மக்கள் அவ்வொவ்வங்களைப் புரிந்துக் கொள்ள முடியாது என்பது பற்றி...

□□ நவீன ஓவியத்திற்கு முதற்பள்ளியிட்டவர்கள் உழைப்பாளி மக்களே. பின்னால் இவ் ஓவியங்கள் பல பூர்வகார ஓவியங்களைக் கைக்கு மாறி வேறு வேறு விதமாக விளக்கங்கள் ரமுற்பட்டு வட்டவர். அடித்தள உணர்ச்சிகளை புரியும் சக்தி படைத்த தொழிலாளிக்கு அது சாரந்த ஓவியங்கள் புரியவே செய்கிறது. அவனுக்கு அடையமான பல ஓவியங்கள் புரியாமல் போகலாம். அறிவாற்றல் எங்கிருந்து பிரகடனாகிறது. அனுபவங்களைச் சமந்து வருபவர்களிடம் எதிர்பார்க்க முடியும். படிப்பறிவு யட்டுமே ஓவியங்களை உணரப்போதுமானதாகாது.

எதவும் முடியாது என்று சொல்ல முடியாது. நானும் ஒரு விவசாயின் மகன்தான்.

ஒரு கூலி தொழிலாளியின் மகனுக்குப் படைப்பாற்றல் தகுதி வந்து விட்டபோது எனது பிள்ளைகளுக்கு ஏன் அது சாத்தியமாகாது?

□ தமிழகத்திற்கு என தனித்த ஓவிய மரபு இருக்கிறதா?

□□ தமிழகத்தில் காணப்படுகிற அனைத்து ஓவியங்களும் தமிழர்கள் படைப்பாகத் தெரியவில்லை. தமிழர்களின் படைப்பு என்று சிறப்பங்களை வேண்டும் என்றால் சொல்லலாம்.

ஓவியங்களை எடுத்துக் கொள்வோமானால், தமிழகத்தில் காணப்படும் அனைத்து ஓவியங்களும் தெலுங்கர் பாணி ஓவியம்' சரபோஜி காலத்து மராட்டிய பாணி ஓவியம் அல்லது சைனர்களது ஓவியம் என நிறைந்து கிடக்கிறது. சோழர் காலத்து தஞ்சை கோபுரத்துக் சுவரோவியங்கள் கூட அடிந்தா பாணியைத்தான் தழுவி இருக்கிறது.

ஒன்றை வேண்டும் என்றால் கூறலாம். இந்த பல்வேறு பாணி ஓவியங்களைத் தமிழர்கள் பயின்று அவ்வழியில் புராண—இதிகாச சித்தரிப்பு ஓவியங்களை கோயில் மற்றும் சத்திரம் சாவடிகளில் தீட்டியிருக்கலாம்.

மேலும் மொகலாயப் பேரரசின் ஓவியச் சிற்ப முறைகள் ஒளளரங்கசீப் ஆட்சி வழியாக

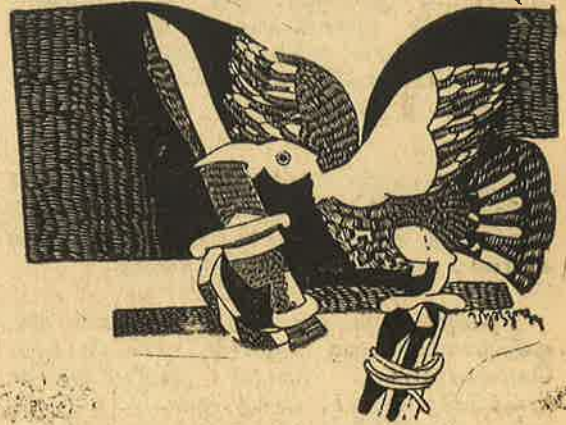
தென்னிந்திய ஓவியக்கலைமைப் பாதித்தது. ஓவியம், சிற்பம், கலாநாயகிச் சிற்பம் போன்ற மொகலாய ஓவியம் மற்றும் சிற்பப்பாணி தமிழ்

ஓவிய—சிற்பத் துறைகளில் பாதிப்பை—காக்கத்தை விளைவித்தன என்ற ஒரு கருத்து நிலவுகிறது.

சாதாரணன்.

தேசாபிமானி
மலையாள நாளிதழிலிருந்து:

சந்தானத்தின் ஓவியக்கலை

இந்தியாவின் பல்வேறு மையங்களில் தனி நபர் காட்சிகளையும், கூட்டுக் காட்சிகளையும் நிகழ்த்தி அங்கீகாரம் பெற்றவர் ஓவியர் வி. சந்தானம். அண்மையில் கேரளத்தில் உள்ள கண்ணனூரில் அவருடன் பரிச்சயம் செய்து கொள்ளவும், அவருடைய சித்திரப் பார்க்கவும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது.

தோட்டக் தொழிலாளர்கள் மரபுப் பண்ணாற்ற அப்பாவி மக்கள் அங்கப் படுகாலைச் செய்யப்படுகிறார்கள் என்பது மனித நேயவிக் க எவரையும் அலைக்க நிகர் பிரச்சினையல்லவா? "இந்தச் செய்திகளை செவிமடுக்கக் கொண்டு என்னால் எப்படி பூக்களை வரைந்து கொண்டிருக்க முடியும்?" சந்தானத்திடமிருந்து கேள்வி எழுகிறது.

ஓவியர் சந்தானம் கண்ணனூர் வீவேர்ஸ் சர்வீஸ் சென்டரில் சில மாதங்களுக்கு முன் தான் அசிஸ்டென்ட் டைரக்டராக பதவி மாற்றம் பெற்று பொறுப்பேற்றுக் கொண்டார். இங்கு வருவதற்கு முன் பதவி வெறியர்களின் நாற்காலி மோகத்தைப் பொருளாகக் கொண்டு 'செயர் சீர்ஸ்'ல் ஓவியங்களைப் படைத்துக்கொண்டிருந்தார். ஆனால் கேரளத்தின் இயற்கைக் காட்சிகளும், காலநிலையும் போன்றவைகள் அவருக்கு ஒரு புதிய ஆவேசத்தை அளித்தன. தன்னுடைய குறுகிய விடுதி அறைக்குள்ளிருந்து அவர் அந்த ஆவேசத்தை 'கேள்வாஸ்'களில் பதிய வைத்தார். மனதை மயக்கும் சில பல இயற்கைக் காட்சிகள்! அப்போதுதான் ஸ்ரீலங்காவில் அப்பாவி ஏழைத் தமிழர்கள் அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கும் கஷ்ட நஷ்டங்களைப் பற்றிய செய்திகள் வந்தன. தமிழரான சந்தானத்தை அந்தச் செய்திகள் மிகவும் உலுக்கிவிட்டன. மொழிக்காதலால் மட்டும் விளைந்த குறுகிய உணர்வு இந்த உலுக்களுக்கு அடிப்படையாக இருக்கவில்லை...!

அவருடைய கவனம் கேரளத்தின் இயற்கையழகிலிருந்து ஈழத்தின் போர்நிலங்களுக்குத் திரும்பியது. பிறகு தாமதிக்கவில்லை. விடுதி அறையின் கதவுகள் மூடிக்கொண்டன. வெள்ளைத்தாள்களில் மசியின் கரிய கோடுகள் விழுந்தன. கேள்வாஸ்களில் வண்ணங்கள் பளிச்சிட்டன... அன்றுவரை அவர் படைத்த தொடர் ஓவியங்களின் துவக்கமென நொறுங்கிக்கிடக்கும் நாற்காலிகளும், கட்டுக்களை அறுத்துப்போட்டுக் கத்தியுடன் பறந்த செல்லும், பறவைகளும், சங்கிலியும், மூடிக்கட்டப்பட்ட, கண்களும் வாய்களும், உயர எழும் முஷ்டியு சிறைப்படுத்தப்பட்டவர்களின் கரங்களும் கொடிகளுடன் வானில் பறந்தெழும் வெட்டப்பட்ட கைகளும், கடலில் துடிக்கும் கைகள் போன்றவைகள்தான் உருப்பெற்றன.

சந்தானத்தின் இந்த ஓவியங்களனைத்தும் ஈழத்துச் சம்பவங்களின் மீது தன்னுள் இருக்கும் ஓவியக்கலைனின் நேர்முகமான பிரதிபலிப்பு தான் என்பதைக் காணலாம். அந்தச் சம்பவங்

களின் பின்னணியில் இந்தச் சித்திரங்கள் மிகவும் இசைவாகவும் இருக்கின்றன. இருப்பினும் இவைகளுக்கு ஏதேனும் குறிப்பிட்ட சம்பவங்களிலிருந்தும் மாறுபட்டு சங்கிலியும், ஒங்கப்பட்ட முஷ்டியும், பறந்து செல்லும் பறவைகளும், மூடிக்கட்டப்பட்ட வாய்களும் மற்றவைகளும் சேர்ந்த ஒரு பொதுவான இசைவிடம் இல்லையா? ஒரு வேளை இந்தப் பொதுவான இசைவிடந்தான் இந்த ஓவியங்களைப் பார்க்கும் எந்த ஒரு சாமான்ய ரசிகனுடைய உள்ளத்திலும் முதலில் இதழ் விரியக் கூடியதாக இருக்கலாம்.

அரம்பத்தில் சர்ரியலிஸ்டிக்—தாந்திரிக் ஓவியங்களைத் தீட்டிக்கொண்டிருந்த சந்தானம் திடீரென்று சமூக விமர்சனத்துக்குள் நுழையக் காரணமான ஒரு சம்பவம் இருக்கிறது.

தமிழகத்தில் ஒரு அரசு பங்களாவில் ஓவியர்களின் ஒரு முகாம் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது. முகாம் அப்போதுதான் துவங்கியிருப்பினும், அங்கு நடைபெற இருக்கும் இடைத்தேர்தல் பிரச்சாரத்திற்காக வருகை தரும் அமைச்சருக்கும் பரிவாரங்களுக்கும் தங்குவதற்காக பங்களாவை காலிசெய்து கொடுக்க வேண்டியதாயிற்று. ஓவியர்களிடம் குறிப்பாகவும், கலைஞர்களிடமும் பொதுவாகவும் அதிகாரவர்க்கம் மேற்கொண்ட அணுகு முறை சந்தானத்தை சினம் கொள்ளச் செய்தது. அன்றதான் அவர் தன்னுடைய 'நாற்காலி ஓவியங்களின்' வரிசையில் முதல் ஓவியத்திற்கு உருக்கொடுத்தார். பதவி அதிகாரத்திற்காக அனைத்தையும் மறக்கும் நாற்காலிப் பைத்தியங்களின் மீது சந்தானம் கொண்டுள்ள சினத்தை அவருடைய "நாற்காலி ஓவியத்தொடர்" படைப்புகள் வெளிப்படுத்துகின்றன... பூர்ஷ்வாக்களின் பதவிவெறியை நாற்காலியை உருவகப்படுத்தி விமர்சனம் செய்த விவான் சுந்தரத்தின் ஓவியங்கள் இங்கு நினைவுகூறத் தக்கவை. விவானிலிருந்து மாறுபட்டு சந்தானத்தின் 'செயர் சீரிஸ்' ஓவியங்களில் பெரும்பாலும் நொறுக்கப்பட்ட நாற்காலிகளே தென்படுகின்றன.

சில ஓவியர்களுக்கு ஆட்சியாளர்களிடமிருந்து அனுபவிக்க நேர்ந்த அவமானம்தான் சந்தானத்தின் 'செயர் சீரிஸ்' படைப்புகளுக்கு அடிப்படையென்றால், ஈழச் சித்திரங்களுக்கு வரும்போது அவருடைய உலகப்பார்வை மேலும் விரிவடைவதைப் பார்க்கலாம். அங்கனம் பார்க்கும்போது சந்தானத்தின் நாற்காலியிலிருந்து, ஈழத்திற்கான மாற்றம் வளர்ச்சிப் பாதையில் அமைந்திருப்பதை

உணரலாம். உலகப்புக்ழ் பெற்றவர்களும், அல்லாதவர்களும் ஓவியர்களின் படைப்புக்களை அவரவர்களின் வாழ்க்கையுடன் ஒப்பிட்டு ஆராய்ந்தால் ஒற்றுமையான பல விஷயங்களைக் காண முடியும். முதலில் தன்னுடைய வாழ்க்கைத்தோழியின் உருவத்தை ஓவியமாகத் தீட்டும் சித்திரக்காரன் நாளாவட்டத்தில் தன்னுடைய சுற்றுச் சூழல்களுக்கும் அங்கிருந்து மேலும் தொலைவுகளுக்கும் திரும்புகிறான். சந்தானம் அவர்களோ இப்போது தன்னுடைய தமிழ்ச் சகோதரர்களின் வேதனைகளைச் சித்தரிக்கும் இடத்தை வந்தடைந்திருக்கிறார்.

கலை கலைக்காகவும், கலை கலைஞர்களுக்காகவும் என்றெல்லாம் சந்தானமும் நம்பிக்கொண்டிருந்த ஒரு காலம் இருக்கத்தான் செய்தது. அதெல்லாம் ஒரு வெறி பிடித்த காலம் என்று இப்போது அந்த கடந்த காலத்தைப் பற்றிக் கூறுகிறார். "கலை மக்களுக்காக" என்பது இப்போது அவருடைய கொள்கை. அவருடைய ஓவியங்களும் அதையே குரல் கொடுக்கின்றன.

ஒரு ஓவியன் மட்டுமன்றி சந்தானம் அவர்கள் கவிதை உணர்வில் திளைத்தும் இருக்கிறார். அவர் ஏராளமான கவிதைகள் எழுதியிருக்கிறார். தன்னுடைய 'மீடியா', வண்ணங்கள் என்பதைக்கண்டறிந்த சந்தானம் தற்போது சாதாரணமாக கவிதைகள் எழுதுவதில்லை. இருப்பினும் எங்கே ஒரு கவிதை பாடுங்கள் என்று கேட்டுக் கொண்டதும், "எச்சரிக்கை! ஆடையில்லா மனிதனின் அடிவயிற்றில் நெருப்பு!" என்று தான் பாடிக்காட்டினார். ஆம்; ஆடையில்லா மனிதனின் அடிவயிற்றில் நெருப்பு என்ற பாடலின் உலகப் பார்வை அவருடைய ஓவியங்களில் இனிமேல் தான் பிரகடனமாக இருக்கிறது!

இந்திய கம்யூனிஸ்ட் கட்சி (மார்க்சிஸ்ட்) யின் கேரள திண்சரி தேசாபிமானியில் சி. கெ. ராமச்சந்திரனின் பேட்டிக்கட்டுரை.

—தமிழில் : வி. கெ. பாலகிருஷ்ணன்

83-86 ஆம் ஆண்டில் வடக்கு கிழக்கு காரணங்களில் உள்ள மருத்துவ மனைகளில் ஆக்ஸிஜன் இல்லாமையால் 400 பேர் மரணமடைந்துள்ளனர். அதிர்ச்சி போன்ற மற்றைய மாகாணங்களால் 112 பேர் மரணமடைந்துள்ளனர்.

கொல்லப்பட்ட 14,705 தமிழர்களில் பத்தாயிரத்திற்கும் அதிகமானோர் திரும்மமானவர்கள் என்றும் புள்ளி விபரத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. ○

□ □ □ □ □ □

நமக்கெல்லாம் தைரியம் ஊட்டக்கூடிய முறையில் சிறந்த வீர வாழ்க்கை உதாரணங்களையும் வீரத்தோழர்களின் புரட்சிகர போராட்ட வரலாறுகளையும் கூறவேண்டும். இத்தகையச் செய்திகள் ஒவ்வொரு சோதனையை எதிர்நோக்கவும்; இன்னும் ஆழமாக எதிரிகளை வெறுக்கவும் புதிய சக்தியைக் கொடுக்கும். நான் இன்னும் அதிகமாக ட்ராயைப் பற்றி அறிய விரும்புகிறேன்.

—சகோதரி எக்ஸ்.

□ □ □ □ □ □

இந்த வாரத்திற்காக ட்ராய் மிக ஆவலோடு காத்திருந்தார். ஆனால் மே மாதம் 5-ம் தேதி கைது செய்யப்பட்டு விட்டார்.

இந்தச் சமயம் சகோதரி 'எக்ஸ்' தலையைக் குலுக்கிக் கொண்டார். பிறகு என்னிடம் 'குய்யென், நீ உண்மையிலேயே ஒரு அப்பாவிப் பெண், உன்னை ட்ராய் மிகவும் நம்பியிருக்கிறார், புரட்சிசரமான வேலைக்கு உனக்கு வழியும் காட்டியிருக்கிறார் என்பதை நீதான் அறிந்து கொள்ளா திருக்கிறாய். சைகோன் போன்ற எதிரிகளால் ஆக்கிரமிக்கப்பட்டுள்ள நகரத்தில் மக்களின் அன்பும், தக்க பாதுகாப்பும் இல்லை யென்றால், மிக எளிதில் ரகசிய உளவாளிகளின் கையில் பிடிபட்டு விடுவார்கள். ட்ராய் உன்னைக் கடிந்து கொண்டதெல்லாம், உன்னை சரியான முறையில் நல்லது கெட்டது என்று பிரித்துணரும் பக்குவம் பெற்ற பெண்ணை மாற்றவேண்டும் என்பதற்குத்தான் என்பது புரிகிறதல்லவா? அவர் உன்னிடம் சொல்லிய விஷயம்

தமிழில்: பொன்னிவளவன்

களிலெல்லாம் என்ன பொருள் பொதிந்திருந்தன தெரியுமா? தென் வியட்நாமில் நடக்கும் துயரமிக்கக் கொடுமைகளைக் கெல்லாம் யார் காரணம் என்று கூறி அவர்கள் மீது உன்னை வெறுப்புக் கொள்ளச் செய்து கொஞ்சம் கொஞ்சமாக புரட்சியில் உன்னையும் பங்கு கொள்ளச் செய்ய வேண்டும் என்பதற்காகத்தான். உன்னிடமிருந்து இவ்வளவு செய்திகளைக் கேட்ட பிறகு உன் கணவர் மீது கொண்டிருந்த மதிப்பும் மரியாதையும் அதிகரித்திருக்கிறது, இருபது வயதே நிரம்பிய இளம் வாலிபகை, சைகோனைப் போன்ற நகரில் வாழ்ந்தும் சகல ஆசைகளையும் அடக்கிக் கொண்டிருந்திருக்கிறார். இரண்டு வருடத்தில் ஒருமுறைதான் சினிமாவுக்குப் போயிருக்கிறார். அதுவும்கூட தன்னுடைய அன்புக் குரியவளைத் திருப்திப்படுத்துவதற்குத்தான் என்று தெரிகிறது என்று சொல்லிக் கொண்டே தன் விரலால் என் இதயத்தின் மீது சுட்டிக் காட்டினார். ஒரு வினாடி என்ன செய்வது என்று புரியாது

திகைத்துப் போய் விட்டேன். "நாங்கள் பார்த்த சினிமா புத்தருடைய வாழ்க்கையைப் பற்றியது; அந்த சினிமாவில் ஒரு காட்சி எனக்குப் புரியவில்லை. வீட்டிற்கு வந்தவுடன் அது என்ன என்று அவரிடம் கேட்டேன். அதற்கு அவர் சினிமாவையே முழுமையாக மறந்து போய் விட்டேன்" என்றார்.

இதைக்கேட்டு எங்களோடு இருந்த மற்ற கைதிகள் பலமாகச் சிரித்து விட்டார்கள். சிலர் சிரிப்பை அடக்கிக் கொள்ள வாயைக் கைகளால் மூடிக் கொண்டார்கள். 'எக்ஸ்' என்னிடம் "அவர் எப்பொழுதாவது அவருடைய வாழ்க்கையைப்பற்றிக் கூறியிருக்கிறாரா?" என்று கேட்டார்.

காம்பவுண்டு சுவருக்குள்ளே குரிய வெளிச்சம் விழும் ஒரு இடத்தை நோக்கி நாங்கள் இடம்மாறி அமர்ந்தோம். என்னுடைய கூட்டாளிகள் மிகக் சுவனமாகக் கேட்பதை அறிந்து கொண்டு, என் கதையை மேலும் தொடர்ந்தேன்;

“அவருடைய சொந்தக் கிராமத்திற்கு நான் என்றும் போனதில்லை. இருவரும் ஒரு சமயம் போய் வரலாம் என்று உறுதி கூறியிருந்தார். திருமணம் முடிந்த பிறகு சில நாட்கள் விடுமுறை வாங்கிக் கொண்டு, அங்கு என்னை அழைத்துக்கொண்டு செல்வதாகக் கூறியிருந்தார். அவருடைய குயாங்நாம் பகுதி மிகவும் வறுமை நிறைந்தது; சில சின்னஞ்சிறு நெல் வயல்கள்தான் உண்டாம். ஆகையால் அப்பகுதி மக்கள் வேலைக்காக இங்கும் அங்குமாக அலைந்து கொண்டிருப்பார்கள். அங்கு தாராளமாகக் கிடைப்பது தண்ணீர்தான், இந்த சைகோவில் ஒரு போணி தண்ணீருக்குக் கூடப் பொதுத் தண்ணீர் தொட்டிக்கு ஓட வேண்டியதைப் போல அங்கில்லை. தூபான் நதி எவ்வளவு அழகாக இருக்கும் என்று அடிக்கடி கூறுவார். அந்த நதி அவருடைய வீட்டிலிருந்து நூறு மீட்டர் தூரம் தான் இருக்கும். கலங்கலிற்றித் தெளிவாகப் பளிங்கு போல நீரோடிக் கொண்டிருக்கும்; நதியின் இரு கரைகளும் மணல் மேடுகளாக, நாணற் புற்களின் நிழல் மூடிக்கிடக்கும். சைகோவில் கடற்கரை ஓரங்களில் ஜனங்கள் பொழுதைக் கழிக்க வரும்போதெல்லாம் அவர் என்னைச் சமாதானப்படுத்தும் முறையில், “நாம் நம்முடைய கிராமத்திற்குச் செல்லும் போது தூபான் நதி ஓரமாக நீண்டு கிடக்கும் மணற் பரப்பைப் பார்த்தால் இந்தக் கடற்கரை எம்மாத்திரம். இது மாதிரி சூரிய ஒளியில் குளிப்பதற்கு ஏராளமான சந்தர்ப்பம் கிடைக்கும்” என்று சொல்வார். அவருடைய குழந்தைப் பருவம் மிகவும் சோகம் நிறைந்தது. பச்சிவம் குழந்தையாக இருந்தபோதே அவருடைய தாய் இறந்து போய் விட்டார். பிரெஞ்சுக் சாரர்கள் அவருடைய பகுதி களில் புரட்சிக்காரர்களை வேட்டையாடத் தொடங்கிய

போது மூன்றே வயது நிறைந்திருந்தது. அப்பொழுது இவருடைய தாயார் இவரைத் தூக்கிக் கொண்டு காடுகளுக்குள் ஓடி ஒளிந்து கொண்டார். ஆனால் சில மாதங்களில் பனி, வெய்யில், மழை இவற்றால் தாக்குண்டும், பட்டினியினாலும் இறந்து போய் விட்டார். அவருடைய தகப்பனர் பிரஞ்சுக்காரர்களால் பிடித்துச் செல்லப்பட்டார். சிறையிலிருந்து விடுவிக்கப்பட்ட பிறகு வேலை செய்து பிழைப்பதற்காக வெகு தொலைவிற்குச் சென்று விட்டார். பல வருடங்களுக்கு ஒருமுறை தான் வீட்டிற்கு வருவார். ட்ராய் அவருடைய சித்தப்பா, மூத்த அண்ணன், அண்ணி இவர்களால் தான் வளர்க்கப்பட்டார்.

எங்கள் திருமணத்திற்கு முன்பு ஒருமுறை நாங்கள் சண்டை போட்டுக் கொண்டோம். அவரைக் கவலையடையுட்படி செய்து விட்டேன். “நான் மிகச் சிறுவனாக இருக்கும் போதே தாயை இழந்து விட்டேன். தகப்பனாரையும் பலவருடங்களுக்கு ஒருமுறை தான் பார்ப்பேன், அதுவும் கூட சிலநாட்களுக்குத்தான் இருப்பார். குடும்ப வாழ்க்கைக்காக ஏங்கியிருக்கிறேன். இப்பொழுது எனக்கென்று ஒரு அன்புக் காதலி உண்டு. அவளும் என்னுடன் கோபித்துக் கொண்டு என்னைக் கலைபடச் செய்கிறாள். உன்னுடைய குடும்பம் வடக்கே இருந்து இங்கு வந்திருக்கிறது. நானும் பிழைப்பை நாடி என் கிராமத்தை விட்டு இங்கே வந்திருக்கிறேன். இருவருக்கும் ஒரேவிதமான பிரச்சனைகள் இருக்கின்றன. இப்பொழுது இருவரும் சந்திக்கிறோம்; இருவரும் காதலிக்கவும், ஒருவருக்கொருவர் பிரியமும், இரக்கமும் காட்டவேண்டும்” என்று கூறுவார்.

ட்ராய்க்குப் பதினைந்து வயதாகும்போது, டாநாங்கிற்கு

அவருடைய மூத்த அண்ணனுடைய வீட்டிற்கு வந்து தங்கினார். அங்காவது ஏதாவது தன்னளவிற்குச் சம்பாதிக்கலாம் என்றுதான் சென்றார். அங்கும் தான் தன்னுடைய அண்ணனுக்கும், அண்ணிக்கும் அவர்களுடைய ஏழ்மை நிலைமையிலும் சுமையாக இருக்கக் கூடாது என்று சைகோனுக்கு புறப்பட முடிவு செய்தார். அங்கிருந்து ஒரு கப்பலில் சைகோனுக்குப் புறப்படத் தயாராகி விட்டார். தன்னுடைய அண்ணனுக்கும், அவருடைய குடும்பத்தாருக்கும் ஒரு கடிதம் எழுதி ஒரு நண்பனின் மூலம் கொடுத்தனுப்பினார். ஆனால் அந்தக் கடிதத்தைக் கப்பல் புறப்படுவதற்கு முன்னதாகவே ட்ராயுடைய அண்ணனிடம் கொடுத்துவிட்டான் அந்த நண்பன். ஆக, ட்ராய் கப்பலின் மேல் தளத்தில் நின்று கொண்டிருக்கும் போது, அவருடைய அண்ணன் சைக்கிளில் மிக வேகமாக அங்கு வருவதைப் பார்த்தார். உடனே கீழே இறங்கி மறைவான இடத்தில் ஒளிந்து கொண்டார். அங்கு முழுவதும் சுற்றியலைந்த அண்ணன் கடைசியில் உரத்த குரலில் “ட்ராய் வீட்டிற்கு வந்து விடு! எப்படியாவது நாம் சமாளித்துக் கொள்வோம். நானும் உன்னுடைய அண்ணியும் உன்னை நன்றாகக் கவனித்துக் கொள்வோம். வெகு தொலைவுக்குப் போய் விடாதே தம்பி, நீ கண்காணத் தொலைவில்போய் இறந்து விடாதே!” என்று உருக்கமாகக் கூவினார். மறைந்திருந்த ட்ராயின் நெஞ்சு வெடித்து விடும் போலிருந்தது. குமுறி அழுத அழகை கொஞ்ச நஞ்சமல்ல. அண்ணனை ட்ராய் மிகவும் ஆழமாக நேசித்தார். ஆனால் மனைவியோடும், பல குழந்தைகளோடும் வாழும் அவருக்கு என்றும் சுமையாக இருக்க விரும்பவில்லை. இன்னும் அண்ணனுடைய குரல் அங்கு எதிரொலி செய்து கொண்டிருந்தது. “ட்ராய்,

எங்கனோடு வீட்டிற்கு வந்து விடப்பா! இருப்பதை எல்லோரும் பகிர்ந்து சாப்பிடுவோம் தம்பி!" இன்னும் என்னவெல்லாமோ அவர் கூறியது கப்பல் புறப்படும் வரை கேட்டுக் கொண்டே இருந்தது. இந்தப் பாசக் குரலைக் கேட்டு அவர் துடித்த துடிப்பைப் பற்றி பலமுறை என்னிடம் கூறியதுண்டு.

“ஒரு தொழிலை முறையாகக் கற்றுக்கொள்வதற்கு முன்னர், தகப்பனாரையும் காண முடியாது போகவே, ஆட்டோ ரிக்ஷா ஓட்டும் வேலையில் அமர்ந்தார். ஆனால் நகரத்திற்குப் புதியவராகையால் சரியான வழி தெரியாமல் சுற்றி வளைத்துக் கொண்டு செல்வார். இதனால் கோபமடையும் வாடிக்கைக்காரர்கள் இவருக்குச் சேரவேண்டிய பணத்தையும் பிடித்துக் கொள்வார்களாம். சில சமயங்களில் பிரயாணியிடமே வழி கேட்டால், பிரயாணிகளின் மோசமான மனநிலைமைகளில் திட்டு திட்டென்று திட்டிவிட்டு வேறு வண்டி பார்த்துக் கொண்டு போய்விடுவார்கள். அவர்கள் ஒருபைசாக்கூட இவருக்குக் கொடுப்பதில்லை. பல சமயங்கள் பட்டினியாகவே கழியும், வாழ்வின் இந்தக்காலம் கடுமை நிறைந்திருந்தது. சில சமயங்களில் அவர் சொல்வதுண்டு. ‘வயதானவர்கள் கடினமாக உழைக்க முடியாதவர்கள்தான் வாழ முடியாமல் தண்டாடுகிறார்கள் என்று சிலர் எண்ணலாம். ஆனால் இளைஞர்கள், உடலுறுதியுள்ளவர்கள் காலை முதல் மாலை வரை உழைத்தும் வயிற்றுக்குச் சோறில்லை!

அவரைச் சுற்றிலும் வாழ்ந்தவர்களில் பலர் ஏராளமாகப் பணம் கையில் வைத்துக் கொண்டு என்ன செய்வது என்று புரியாமல் விழிக்கிறார்கள். “என்னுடைய ஆட்டோ ரிக்ஷா முதலாளியை எடுத்துக்

கொள். அவருக்கும் அவருடைய குடும்பத்திற்கும் வாடகைக்கு வண்டி எடுத்த ஏழைகளுடம் பணம் வசூல் பண்ணுவது தவிர வேறு வேலை கிடையாது. ஆனால் அவர்களுக்கு உண்பதற்கும், உடுப்பதற்கும் நிறைய இருக்கிறது. அவர்களால் இந்த ஏழை டிரைவர்களைத் திட்டவும், கேவலப்படுத்தவும் முடியும். அதற்கு அவர்களுக்கு உரிமையும் இருக்கிறது.”

“கொஞ்சகாலம் கழித்து தூரத்து உறவு சித்தப்பா ஒருவர் இவருக்கு மின்சார உதவியாளராக ஒரு வேலை வாங்கிக் கொடுத்தார். இந்த வேலையில் இரண்டு கம்பெனிகளில் பட்டினிச் சம்பளத்திற்கு வேலை செய்தார். பிறகு அங்கிருந்து ‘நகாக்அன்’னிற்கு வந்து கைது செய்யப்படும் வரை அங்கிருந்தார்.

வெயில்காயும் நேரம் கழிந்து விட்டது. ஜெயில் வாட்டர்கள் எங்களை நோக்கி ‘செல்’களுக்குச் செல்லும்படி உத்தரவிட்டார்கள். அதன்பிறகு அப்படிப்பட்ட நேரம் கிடைத்த போதெல்லாம் என்னுடன் இருந்த கைதிகள் ட்ராயைப் பற்றி மேலும் மேலும் கேட்டறிந்து கொண்டார்கள். அவரைப்பற்றிச் சொல்வதற்கு நான் கொஞ்சம் வெட்கப்படுவதுண்டு. அப்பொழுது சகோதரி ‘எக்ஸ்’ சொல்வதுண்டு:

“நாமெல்லாம் சிறைக்குள் தள்ளப்பட்டவர்கள், அத்தோடு நாள்தோறும் கொடுமையை அனுபவித்து வருகிறவர்கள். ஆகையால் நமக்கெல்லாம் தைரியம் ஊட்டக்கூடிய முறையில் சிறந்த வீர வாழ்க்கை உதாரணங்களையும் வீரத்தோழர்களின் புரட்சிகர போராட்ட வரலாறுகளையும் கூறவேண்டும். இத்தகைய செய்திகள் ஒவ்வொரு சோதனையை எதிர்நோக்கவும்; இன்னும் ஆழமாக எதிரிகளை

வெறுக்கவும் புதிய சக்தியைக் கொடுக்கும். நான் இன்னும் அதிகமாக ட்ராயைப் பற்றி அறிய விரும்புகிறேன். அதோடு அவருடைய வீரசாகஸங்களைப் பின்பற்ற வேண்டும் என்றும் விரும்புகிறேன். சகோதரர் டாங்கைப் பற்றிக் கவிதைகள் இருக்கின்றன. சகோதரர் ட்ராயைப் பற்றியும் இந்தச் சிறைகளில் கவிதைகள் இருக்கவேண்டும்” என்பார்.

ஒரு நாள் சில போலீஸ் காரர்கள் என்னை அழைத்தார்கள். அவர்கள் என்னிடம் “நீ உன் கணவனைப் பார்க்கப் போகிறாயா?” என்றார்கள். நான் மின்னல் வேகத்தில் “எந்த நேரத்திலும் தயார்” என்றேன்.

“ஆனால் ஒரு நிபந்தனை; அவனை ஒப்புதல் வாக்குமூலம் கொடுக்க வற்புறுத்த வேண்டும்” என்றனர். நான் அமைதியாக இருந்தேன். கணவனை வசப்படுத்துவதற்கு ‘மென்மையான’ மனவியை போலீஸ் காரர்கள் பயன்படுத்துவது அவர்களது தந்திரங்களில் ஒன்று என சகோதரி ‘எக்ஸ்’ கூறியது எனக்கு நினைவில் இருந்தது. அந்தத் தந்திரத்தை என மீது இப்போது திணிக்க முயல்கிறார்கள். என்னை அவசரமாக சிறைக்கு வெளியே கொண்டுவந்து விட்டார்கள். ஆகையால் அவருக்கென எவ்வித உணவுப் பொருட்களும் வாங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை.

கொஞ்சகால ஓய்விற்குப் பிறகு அவர். கொஞ்சமாவது இழந்த சக்தியைத் திரும்பப் பெற்றிருப்பார் என்றே நம்பிக் கொண்டிருந்தேன். ஆனால் அவரை நேரில் பார்த்தபோது முதன்முதலாகப் பார்த்த போது இருந்ததைப் போலவே இருந்தார். அவர் மிகவும் வெளிநிப் போய், தலை முடி

யெல்லாம் நீண்டு வளர்ந்து காதை மறைத்துத் தொங்கிக் கொண்டிருந்தது. நாடியில் மேடும் பள்ளமுகமாக வீக்கங்கள் இருந்தன. சொல்ல முடியாத படிக்கு அழுக்காகவும் இருந்தார். தன்னுடைய நீல நிற நரம்புகள் புடைத்திருக்கும் மெலிந்த கரங்களால் என்னுடைய கையைத் தொட்டு உட்காரும்படி செய்தார்.

“நான் நன்றாக இருக்கிறேன், இப்பொழுது சுகமாக இருக்கிறேன்” என்றார்.

மேலே சட்டை ஏதுமின்றி திறந்த மார்புடன் இருந்தார். உடல் வேர்வையால் உணர்ந்த துண்டொன்று மூடியிருந்தது. வாரப்படாத தலைமுடி முகத்தை மறைத்துத் தொங்கிக் கொண்டிருந்தது. அதனை நான் மெல்ல பின்பிறமாகக் கோதிட்டு “இப்பொழுது சுகமாக இருக்கிறீர்களா, பரவாயில்லையா?” என்றேன். இதற்கு அவர் உதில் சொல்லாத ஒரு முன்னதாக ஒரு போல்ஸ் காரை என்னை அவாடம்ருந்து பரிக்க முயற்சித்தான். ட்ராயுடைய கைகளை சரங்களைக் செட்டியாகப் பிடித்திருந்தன. முரட்டுத்தனமான உள்ளூடல் அந்த காட்டுமிராண்டி அவர்டம்ருந்து என்னை ஒரே இயுவையல் இழுத்து, என்னை வரிடம், “உன்னுடைய குற்றத்தை ஒப்புக்கொண்டு விட்டு அல்லது, உன்னை பொதுப் போல்ஸ் இலாகாஸ்த்ருக் கொண்டு செலவேன், அங்கே இன்னும் கொஞ்சம் சித்திரவதை கிடைக்கும். அதற்குச் சம்மதமா, நீ தாங்குவாயா” என்றான்.

“நான் எந்தக் குற்றமும் செய்யவில்லை. ஒன்றே ஒன்றை மட்டும் ஏற்றுக்கொள்கிறேன். மக்நமாராவைக் கொல்ல முயற்சி செய்தேன், ஆனால் வெற்றிபெற முடியவில்லை” என்றார்.

“நீ மட்டும் ஒப்புக்கொள்ளவில்லையென்றால், ‘விசேஷமான விருந்து’ கொடுக்க வேண்டியவரும். அதுமட்டும் நடக்குமானால், பிறகு எங்களைக் கொடுமைக்காரர்கள் என்று கூறக்கூடாது. நீ முழுமையாக ஒப்புக்கொள்ளா விட்டால் உன் மனைவி சிறையிலேயே அழிய வேண்டியதுதான்” என்றான்.

ட்ராய் அவனை முறைத்துப் பார்த்துக்கொண்டே இருந்தார். அந்தக் காட்டுமிராண்டி கடுஞ்சினத்தோடு ‘நீ விடுதலை பெற்றுப் போவதற்காக நான் வாயிலைத் திறப்பது இதுவே கடைசித் தடவையாகும். இன்னும் நீயோ மறுக்கிறாய். இங்கேயே இவ்வளவு காலமும் பூட்டப்பட்டுக் கிடக்கிறாய். இங்கு உட்கார்ந்து கொண்டு அமெரிக்க ஆலோசகர்கள் மீது அவதூறுச் சேற்றை வாரியடித் கொண்டிருக்கிறாய். இங்கே உனது கூட்டாளிகளிடம் பேசியது அத்தனையும் ஒரு ‘டேப்ரிக் கார்டர்’ல் பதிவு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. நீ சொன்ன தெல்லாம் திரும்பவும் கேட்டுப் பார்க்கிறாயா? அமெரிக்கப் பாதுகாப்புக் காரியதர்சியையே கொல்ல முயன்றாய். இப்பொழுது தேசிய ராணுவத்தை அவதூறுகப் பேசுவதோடு, ப்ரதமரையும் இழிவாகப் பேசுகிறாயே!” என்றான்.

“நான் என்றைக்கும் என் உணர்ச்சிகளை மறைத்து வைத்துக்கொண்டதில்லை. பச்சையான உண்மைகளையே நான் வெளிப்படையாகப் பேசுகிறேன். நீ இங்கே கொண்டு வரும் பத்திரிகைகளில் அமெரிக்க ஆலோசகர்கள் வானளாவப் புகழப்படுகிறார்கள்; அவர்களை வியத்தநாம் மக்களின் நண்பர்கள் என்று அழைக்கிறார்கள். அந்தப் பத்திரிகைகளை சக்குநூறுகக் கிழித்தெறிந்து விட்டேன், ஏனென்றால் அவர்கள் புறங்குகிறார்கள். ஆகவே அந்தப் பத்திரிகை

களைப் படிக்கும் ஒவ்வொருவரும் அமெரிக்க ஆலோசகர்கள் வியத்தநாம் மக்களின் பரமவைரிகள் என்றும், அவர்களில் கடைசி மனிதன் இருக்கும் வரை அழிக்கப்பட வேண்டும் என்றும் உணரவைக்க வேண்டும் என்றே விரும்புகிறேன்” என்றார் ட்ராய்.

ஒரு கவரிவிருந்து சில தாள் களை உருவி அதில் ட்ராயைக் கையெழுத்திடும்படி கோரினான். அவற்றை அவன் படித்துக் காண்பித்துவிட்டு, அவரிடம் “நீ இந்த குற்றத்தைச் செய்ய வியத்தகாங்கிடமிருந்து எவ்வளவு பணம் வாங்கினாய் என்று சரியாகச் சொல்லியாக வேண்டும்” என்றான்.

ட்ராய் படுக்கையில் படுத்தவாறே, தலையை மட்டும் சற்றுத் தூக்கி, “காசுக்காக இந்த அமெரிக்கர்களை எதிர்க்கவில்லை. ஆனால் எதற்காக என்றால் அவர்களைக் கொல்ல வேண்டும் என்று விரும்புகிறேன்? தென் வியத்தநாமை அடக்குமுறையிலிருந்து முழுமையாக விடுதலை பெறச் செய்ய வேண்டும் என்ற நோக்கத்தோடுதான் எல்லாவற்றையும் செய்தேன் அவ்வளவுதான் போதுமா?” என்றார்.

அவன் என்பக்கம் திரும்பி “உன் கணவனை உண்மையை ஒப்புக்கொள்ளச் சொல்லவில்லையென்றால் அவன் சாகப் போகிறான்” என்றான்.

“அவருடைய நடவடிக்கைகளைப்பற்றி எனக்கு எதுவும் தெரியாது; என்ன விஷயத்தை அவரை ஒப்புக் கொள்ளச் சொல்லவேண்டும்” என்றேன்.

ட்ராய் படுக்கையில் கால நன்றாக நீட்டிப் படுத்துக் கொண்டார். கைகள் பக்கத்தில் கிடக்க, பார்வை முகட்டில் பதித்திருந்தது. முகம் அமைதியுற்று குளிர்ந்திருந்தது; யாரைப் பற்றியும் கொஞ்சமும் சட்டை செய்யாமல் படுத்திருந்தார்.

—தொடரும்.

தென்னாப்பிரிக்க வெள்ளையர் பற்றிய நூல்

காத்திருத்தல்

மனித இனமே வெட்கப் படும் அளவுக்கு மனிதனை மனிதனே சிறுமைப்படுத்தும் இழிவு காலம்காலமாகத் தென்னாப்பிரிக்காவில் நடந்து வருகிறது. குப்புறத் தள்ளிய குதிரை குழியும் தோண்டிய மாதிரி சிறுபான்மையினரான வெள்ளையர் பெரும்பான்மையினரான கறுப்பரைச் சுரண்டுவதோடு நிலலாமல், நிற அடிப்படையில் பிரித்து வைத்து இன்றியமையாத மனித உரிமைகளையும் மறுத்து வருகின்றனர். இந்த ஒடுக்குமுறையை எதிர்த்துக் கிளர்ந்தெழுவோரைத் தடைசெய்து, நாடு கடத்தி, சிறையிலடைத்து, வதைத்து, தூக்கிவிட்டுப் பல்வேறு வகையில் அடக்கி வருகின்றனர்.

இவை எல்லாம் இன ஒதுக்கல் என்ற கோட்பாட்டை உயர்த்திப் பிடித்து அதனை நீடிக்க வைக்கும் நோக்கத்தோடு செய்யப்படுகின்றன.

இந்த இன ஒதுக்கலினால் சொல்லொணாத துயருக்கு இலக்காகியுள்ள கறுப்பின மக்களுக்கு ஆதரவும் இரக்கமும் காட்டுகின்ற நாம் அதே வேளையில் அவர்களுடைய நிலை கற்பனை தீகப்படுத்தப் படுகின்றது என்பதும் மறுக்க முடியாத உண்மையாகும்.

இன ஒதுக்கலின் மறுபுறமாக, இதனால் பயன்பெறும் வகுப்பினராக வெள்ளையர் விளங்குகின்றனர். இவர்களைப்

பற்றி அறிந்து கொள்ள எவரேனும் அக்கறையும் ஆர்வமும் காட்டியுள்ளனரா...?

இந்த நூல், தென்னாப்பிரிக்க வெள்ளையரைப் பற்றிய அருமையான நூலாகும். இதனை எழுதியவர் அமெரிக்க நாட்டைச் சேர்ந்த சமூக மானுடவியலாளராவார். வெள்ளையரை மட்டுமே சந்தித்து உரையாடுவதற்கு வழங்கப்பட்ட 'ஆராய்ச்சி அனுமதி' யுடன் இந்நூலாசிரியர் செயல்பட்டிருக்கிறார். எனவே இந்நூல் தென்னாப்பிரிக்க வெள்ளையரைப் பற்றியே மிகுதியாகப் பேசுகிறது. மேலும், இன ஒதுக்கலைப் பற்றி அரசியல் முறையான அலசல் இல்லை; மாறாக வெள்ளையருக்குச் சாதகமாக இருக்கும் இனஒதுக்கல், நடைமுறையில் எப்படி வெள்ளையரைப் பாதிக்கின்றது என்பதைப் பற்றியதோர் ஆய்வே ஆகும்.

'காத்திருத்தல்' என்று இந்நூலுக்குப் பொருத்தமானத் தலைப்பு வழங்கப்பட்டுள்ளது. எதிர்காலத்தை நோக்கி அச்சத்துடன் வெள்ளையர் காத்திருக்கின்றனர்; எத்துணைதான் விரக்தி ஏற்பட்டாலும், காலம் தமது பக்கத்தில் என்ற நம்பிக்கையில் கறுப்பர் காத்திருக்கின்றனர்; கலப்பின மக்களுக்கு ('Coloured') அச்சமும் நம்பிக்கையும் காத்திருத்தலில் ஒருங்கே இணைந்திருக்கின்றன.

தென்னாப்பிரிக்க வெள்ளையரைப் பற்றிய இவ்வாய்வுக்கு, 'கேப் டவுனு'க்கு வடக்கே உள்ள விண்டால் என்ற சிற்றூர் களமாக அமைந்தள்ளது. இச்சிற்றூரில் வாழ்ந்து வருகின்ற வெள்ளையருடன் நூலாசிரியர் நடத்திய உரையாடல்களிலிருந்து, வரலாறு, வளர்ப்பு, திருமணம், அரசியல் விழிப்புணர்வு, வன்முறை, எதிர்காலம் என்று பல்வேறு தலைப்பின்கீழ் அவர்களுடைய எண்ணங்களைத் தொகுத்துத் தருவதோடு, அவற்றைத் தொடர்புபடுத்தவும் தெளிவுபடுத்தவும் தமது கருத்துகளையும் முடிவுகளையும் நூலாசிரியர் ஆங்காங்கே வெளியிடுகின்றார். இவற்றிலிருந்து, தென்னாப்பிரிக்க வெள்ளையரின் மனப்பான்மையும் போக்கும் தெளிவாகப் புலப்படுகின்றன.

தென்னாப்பிரிக்க வெள்ளையர் ஒரே இன மக்களல்லர். ஆப்பிரிக்கானஸ் மொழி பேசும் ஆப்பிரிக்கானர்கள் இவர்களுள் பெரும்பான்மையர்; செல்வாக்கு மிக்கவர்களும் இவர்களே. இங்கிலாந்தைத் தாயகமாகக் கொண்ட ஆங்கில மொழி பேசும் வெள்ளையரும் அங்குள்ளனர். இவர்களைத் தவிர இந்தோ-ஐரோப்பிய குடியினர்க்கும் ஐப்பானியர்க்கும் யூதர்க்கும் வெள்ளையர் என்ற தகுதி அளிக்கப்படுகின்றது.

வெள்ளையர்க்கு இடையேயும் முரண்பாடு நிலவுகிறது.

நூலகம்

□ பாலம் □ ஆ □

ஆப்பிரிக்காவினர்க்கும் ஆங்கிலேயர்க்கும் இடையேயான மோதல் வரலாற்று ரீதியானது. இந்த நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் இவர்களுக்கிடையே நடந்தபோர் (Boer war) அனைவரும் அறிந்ததே. தமது தாயகமான இங்கிலாந்துடன் இன்னமும் உறவுகளை முழுமையாகத் துண்டித்து விடாத ஆங்கிலேயரை ஆப்பிரிக்கானர்கள் ஐயத்துடன் தான் பார்க்கின்றனர்; (தென் ஆப்பிரிக்க) நாட்டுப்பற்று அற்றோராகவும், அபாயம் நேர்ந்தால் இங்கிலாந்துக்கு ஓடிவிடக் கூடியோராகவும் பார்க்கப்படுகின்றனர். சொல்லப்போனால், தென்ஆப்பிரிக்க 'இனத் தூய்மையை வலியுறுத்தும் தேசியவாதம் (நம் தமிழ் நாட்டில் ஏற்பட்டது போலவே) இந்நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் எழுந்ததும் இன்றளவும் தேசியவாதிகளுக்கே மிகுதியான செல்வாக்கு இருக்கிறது.

தென்ஆப்பிரிக்கா வெள்ளையர் அனைவரும் கிறித்தவரே எனினும் இவர்களுக்கிடையே மத வேற்றுமை நிலவுகிறது. வேறுபட்ட பாதைகளைப் பின்பற்றும் திருச்சபைகள் வெள்ளையருடைய மதநம்பிக்கையை ஆட்டிப் படைக்கின்றன.

சொல்லப்போனால், வெள்ளையரை ஒன்றுபடுத்தும் அச்சம்—'கறுப்புப் பேயும்', 'சிவப்புப் பூதமும்' தங்களை அழித்து விடுமோ என்ற அச்சம்—மட்டுமே.

என்ன நடக்குமோ? எப்போது நடக்குமோ? என்ன ஆகுமோ? என்ற அச்சத்திலேயே நாளை கடத்துகின்றனர். வாழ்வின் இயற்கையான துடிப்பும் இயக்கமும் வீரியமும் அவர்களுடைய வாழ்வில் இல்லை. மரத்துப்போய், இயந்திர கதியில் வாழ்கின்றனர், அச்சத்தையே ஆதாரமாகக் கொண்ட இந்தக் கீழோர்.

ஆயினும் அனைவரையும் சமமாக எண்ணும் பான்மை முக்காலே மூணு வீசம் வெள்ளையரிடம் இன்னும் தோன்றவில்லை. கறுப்பரை எப்படியேனும் அடக்கியே வைத்திருக்கலாம் என்ற நப்பாசையில் இருக்கிறார்கள். சாத்திரங்களைச் சான்று காட்டி, சாதியத்தையும் தீண்டாமையையும் நியாயப்படுத்தும் நம் நாட்டு வைதீகரைப்போல், விவிலியத்தைக் காட்டி இன ஒதுக்கலை இவர்கள் நியாயப்படுத்துகிறார்கள்.

வெள்ளையரின் அச்சம் பீடித்த காத்திருத்தல் விரைவில் முடியும் — கறுப்பரின் வெற்றியில்!

—ஆ. இரா. வேங்கடாசலபதி

WAITING: the whites of South Africa, Vincent cropanzamo, Paladin Books.

□ □ □

ஈழத்து மண்ணும் எங்கள் முகங்களும்

தமிழ்க் கவிதையின் மரபுக்கலையை நிராகரித்துப் புதுக் கவிதை பூபாளம் பாடவந்த பலர் பழமைக்கும் பழமையாய் செல்லரித்த உள்ளடக்கங்களைப் புதிய சொற்ஜாலங்களாய் மினுக்கிக் கொண்டிருக்கும்போது சொல் புதிதாய் சுவைபுதிதாய் பொருள்புதிதாய் உண்மையாகவே தமிழுக்கு ஒரு நலகவிதையை இந்தக் காவியத்தின் மூலம் தோழர் ஜெயபாலன் அறிமுகப்படுத்தியிருக்கிறார்.

ஆதிக்ச்ச் சப்பாத்துக்களால் இடறப்படுகிற ஈழமண்ணும் அதில் சுசங்குகிற ஈழவரின் வாழ்க்கையும் இந்தக் காவியத்தில் விசுவரூபம் எடுக்கின்றன. போராட்ட வாழ்வின் அவலப் பகுதிகளைப் பதிப்பிப்பதோடு

நில்லாமல் ஆழமான ஒரு நம்பிக்கைச் சுடரைத் தாங்கி நிற்பது இந்தக் காவியத்தின் தனித்துவம்.

“இடிந்த கட்டிடம் எரிந்த குடிசை மரணத்தின் சுவடுகள் பதிந்த வீதிகள்”

இன்றைய யாழ்ப்பாணத்தின் துயரப் பதிவு இது. ஆனால் உடனே தொடர்கிறது கவிஞரின் நம்பிக்கைக் கதிர் வீச்சு.

“என்றும் பணியாது உழைப்புடன் மனிதர்கள் வாழக் உழைக்கும் யாழ்ப்பாணம் என மனதால் வாழ்த்தினேன்.”

ஜெயபாலனின் இந்தக் காவியம் மண் விடுதலைக்காகப் போராடும் ஈழவரை இரத்தமும் சதையுமாய் முழு உணர்ச்சிப் பிழம்புகளோடு நமக்கு அறிமுகப்படுத்துகின்றது. மண் விடுதலைக்காய் தன்னை அர்ப்பணித்துக் கொள்கிற இளைஞர்களின் தியாகங்கள் கால ஓட்டத்தில் வெறும் செய்திகளாய்க் கரைந்து போகாமல் கால காலத்திற்கும் வரலாற்றுச் சுவடாய்ப் பதிந்திருக்க வேண்டும் என்ற இலட்சியத்தோடு இந்தக் காவியம் இயற்றப்பட்டுள்ளது.

“பெண்ணடிமைத் தீரும் மட்டும் பேசும் திருநாட்டின் மண்ணடிமைத் தீருவது முயற் கொம்பே”

என்னும் புரட்சிக் கவிஞரின் எச்சரிக்கையை தோழர் ஜெயபாலன் இந்தக் காவியத்தின் ஊடுபாவாக அமைத்திருக்கிறார்.

காவிய நாயகி ரதி, பெண்ணை வெறும் போகப் பொருளாய் சிந்திக்கிற, சித்தரிக்கிற சராசரி மனிதர்களை, கவிஞர்களை கந்தக வார்த்தைகளால் சுட்டுப் பொசுக்குகிற இடம் இந்தக் காவியத்தின் மையப் புள்ளி.

“உங்கள் பார்வையில் நாங்கள் அனைவரும் நடமாடுகின்ற யோனிகள் தானே கை கால் முனத்த முலைகள் தானே எம்முடை மனிதம் எம்முடை ஆளுமை சுடரும் எம் அறிவு சுந்தரக் கனவுகள் ஒளிரு மெம் கற்பனை உரக்கு மெம் வல்லமை செழிக்கும் எம் வளங்கள் சிறப்புகள் எதுவும் கண்களில் படாதே. உங்களுக்குத் தோன்றும் போது அவிழ்த்துப்போடச் சேலை கட்டிய முக்கோணமொன்றும் கூம்புகளிரண்டும் அல்லவா நாங்கள்... என்னடா கவிஞா...?”

ஆயிரமாயிரம் ஆண்டுகளாய் ஆணைக்கக் கொடுமைக்கு ஆட்பட்டு வருகிற பெண்மை, போர்க் குணத்தோடு பேசத் தொடங்கும் பொழுது தெறிக்கிற அக்கினி வார்த்தைகள் இவை. உத்தி, படிமம் போன்ற எந்த இலக்கண வரம்புக்குள்ளும் அடங்காத காட்டாற்று கவிதை வரிகள் இவை. பெண்மை வாழ்கென்று கூத்திடும் கவிஞரின் நேரிய ஆளுமை இது.

வழமையாய் இயங்கிய காலத்தில் வன்னி மண்ணில்

உழவரின் உழைப்பை சுரண்ட வந்தவரை இந்தக் காவியம் இப்படி அடையாளம் காட்டுகிறது.

“வழமை போல றால்போட்டு சுறாக்கள் பிடிக்கும் யாழ்ப்பாணத்து வணிகர்கள் சிலபேர் கடை விரித்திருந்தார்..”

உள்முரண்பாடுகளை உதாசீனப் படுத்தாத இயங்கியல் கவிஞர் இவர் என்பதற்கு அடையாளம் இது. முற்போக்குக் கவிஞர்கள் தங்கள் சித்தாந்தங்களை கவிதைகளில் பிரதியெடுக்கும் பொழுது அவைகள் வெற்றுக் கோஷமாய் கவித்துவத்திலிருந்து விலகிப்போக நேர்வதுண்டு. இந்த ஆபத்து ஜெயபாலனின் இந்தக் காவியத்தில் முற்றிலுமாகத் தவிர்க்கப் பட்டிருக்கின்றது.

பாலி ஆற்றை வருணித்துத் தன் காவியத்தைத் தொடங்கு கையிலேயே கவிஞரின் கவித்துவம் கொடிகட்டிப் பறக்கின்றது.

“கூனிக் குறுகிக் கூசிக் கூசி ஏழ்மைப் பட்டதோர் நிலக்கிழான் தனது குலத்தெரு வீதியில் நடை மெலிதல்—போல் கோடை தின்ற ஆறு நடந்தது..”

உவமைக்குள்ளேயே கவிதையின் உள்ளடக்கத்தைத்

திணிப்பது ஒரு புதுமை. இந்தப் புதுமை இந்தக் காவியம் முழுதும் விரவி உள்ளது.

“போரின் உள்ளும் மரணத் துள்ளும் ஆயிரம் துன்பச் சுமைகளி னுள்ளும் வாழ்வுதான் எத்தனை இனிமையானது”

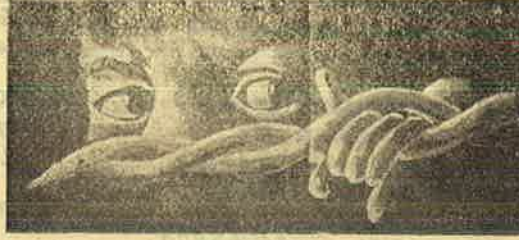
மண்ணுக்கான போரில் தங்கள் முகங்களை இழந்தாலும் ஈழத்து இளைஞர்கள் இன்னும் இன்னும் வாழ்வுக்காகப் போராடுவதின் இரகசியம் இந்தச் சின்ன வரிகளில் செதுக்கப்பட்டுள்ளது. மொத்தத்தில் இந்தக் காவியம் வன்னி மக்களின் வாழ்க்கைப் போரை மண் வாசத்தோடு, படிப்பவனின் சுவாசத்திலும் கலந்து விடுகிற ஆற்றல் உடையதாய் அமைந்திருக்கின்றது. ‘உணர்ந்தும், வியந்தும், நெகிழ்ந்தும், உருகியும்’ படிப்பதற்குரியது இந்தக் காவியம். கவிதை செத்துப் போய்விட விடலை—கவிதை செத்துப் போகப் போவதில்லை என்பதற்கு இந்தக் காவியமே அண்மைக்கால சாட்சி.

—பெரியார்தாசன்

ஈழத்து மண்ணும் எங்கள் முகங்களும் □ வ.ஐ.ச. ஜெயபாலன். விலை ரூ. 11.50 □ காந்தளகம், 4, முதல் மாடி, ரகிசா கட்டிடம், 834, அண்ணா சாலை, சென்னை - 2.

சிலவரிகளில் செய்திகள்

2-6-87 இன்று பிற்பகல் 5 மணியளவில் ஈரோஸ் போராளிகள் ஆணையிறவு இராணுவ முகாமை நோக்கி 82 m. m மோட்டார் R. K. மோட்டார் தாக்குதல் மேற் கொண்டனர். இத்தாக்குதலில் ஆணையிறவு முகாம் கட்டிடங்களிலுள்ளும், ஹெலிகாப்டர் இறங்கும் தரையிலும் செல்கள் வழந்து வெடித்தன. சேத வ்பரங்கள் முழுமையாக இன்னமும் அறியப்படவில்லை.

9-5-87 : தாங்களாகவே தமிழகம் சென்று தஞ்சம் புக முடியாத நிலையில் தமிழ் மக்கள் இப்போது இலங்கை அரசின் இராணுவத்தினையும், கடற்படையிலும் தடுக்கப்பட்டுள்ளனர். எனவே இந்தியக் கப்பல்களை இலங்கைக்கு அனுப்பி தமிழ் அகதிகளை ஏற்றிக் கொண்டு அவர்களுக்கு பாதுகாப்பு அளிக்க வேண்டும் என்று பிரதமர் ராஜீவ்காந்திக்கு அனுப்பியுள்ள தந்தி ஒன்றில் யாழ் வர்த்தகச் சங்கம் கேட்டுக் கொண்டுள்ளது.

11-5-87 : “இலங்கை இனப் பிரச்சினைக்கு தீர்வுகாண மத்திய அரசு இன்னும் உறுதியான முயற்சிகளை மேற்கொள்ள வேண்டும்”

—ஜனதா கட்சித் தலைவர் சந்திரசேகர்.

12-5-87 : “கண்ணியமும், சுயமரியாதையும் மிக்க இலங்கைத் தமிழர்கள் கடும் உழைப்பாளிகள். அவர்கள் யாரிடமும் கையேந்தவில்லை. அவர்களுக்கு 4 கோடி ரூபாய் மதிப்புக்கு உணவு வழங்குவோம் என்று தமிழக முதலமைச்சர் எம். ஜி. ஆர். அறிவித்திருப்பது எங்கள் நாட்டு மனவகாரத்தில் தலையீடுவதாகும். எங்களது அரசை மறி, இத்தகைய உதவியை ஏற்றுக் கொடுக்கப்பல்கள் இலங்கையை அடையுமானால், அவை கடத்தல பொருளாகக் கருதப்படும்” — என்று சென்னையில், இலங்கை அமைச்சர் காமனி திஸ்ஸநாயகே கூறினார்.

13-5-87 : “2,500 டீயகத் தமிழர்கள் தீவிரவாத பயிற்சி பெற்றுள்ளனர். இவர்கள் வடசிகிலும், இந்தியாவிலும் பயிற்சி பெற்று பெரும்பாலானோர் டீயகத்திற்கு வந்து தலைமைப் பீடத்தன் உத்தரவை எதிர்பார்த்து இருக்கின்றனர். மேலும் இவர்கள் வவுனியா, மனார திருகோணமலைக் காடுகளில் பயிற்சி பெற்றுள்ளார்கள். இவர்களின் நோக்கம் டீயகத்தில் பதட்டநிலையை ஏற்படுத்தித்

தமிழ்த் தீவிரவாதிகளுக்கு உதவியாக இருத்தல்”

—இலங்கை அரசாங்க புலனாய்வுத் தகவல்.

13-5-87 : கடந்த சில மாதங்களாகவே இலங்கைக்கு தனது உதவிகளை பாகிஸ்தான் பெருக்கிக் கொண்டு வருகிறது. தமிழர்களை எதிர்த்துப் போர் செய்யும் சிங்களவருக்கு சிறுவகை ஆயுதசப்ளைகள் செய்வதே பாகிஸ்தான் தான் தான். இந்த ஆயுதங்கள் பாகிஸ்தான் ஆயுதங்கள் கூட அல்ல; ஆப்கான் போரின் போது பாகிஸ்தானுக்கு உதவுவதற்கென்று அமெரிக்கா அனுப்பி வைத்த ஆயுதங்கள் பாகிஸ்தான் வந்து, அங்கிருந்து இலங்கை வருகின்றன.

—மக்கள் குரலில் டி. ஆர்.ஆர்.

14-5-87 : தடை செய்யப்பட்ட ஜனதா விழுத்தி பெரமுனா (ஜே. வி. பி.) இயக்கத்தின் தொடர்புக் கொண்டிருப்பதாக, சந்தேகிக்கப்படும் யாழ்ப்பாணம் முகாம்களில் உள்ள 64 இராணுவ வீரர்கள் மீது இலங்கை அரசு விசாரணை செய்து வருகிறது.

14-5-87 : “இலங்கையில் ஜெயவர்த்தனே அரசு தமிழர்களுக்கு எதிராக அடக்கு முறைகளையும், ஒருகருமுறைகளையும் மேற்கொண்டுள்ளது. அப்பாவ் மக்கள் இரக்கமில்லாமல் கொல்லப்படுகின்றனர். இதனால் ஏராளமான தமிழர்கள் இந்தியாவில் அடைக்கலம் புகுந்துள்ளனர். இலங்கைத் தமிழர் பிரச்சினைக்கு அமைதியான வழியில் தீர்வு காணப்பட இலங்கை அரசிடம் பலமுறை கூறினோம். ஆனால் நமது கோரிக்கைகளையும், சமரச ஆலோசனைகளையும் இலங்கை அரசு கவனிக்கவேயில்லை.

—இந்திய ஜனாதிபதி ஜெயில்சிங்.

15-5-87 : ஜினதாச வீரசிங்கா என்ற வந்தானைத் தொகுதி எம். பி. ஜனதா விழுத்தி பெரமுனா இயக்கத்தினரால், காட்டிக் கொடுத்ததற்காகக் கடத்தப்பட்டார்.

22-5-87 : “இலங்கை இனப் பிரச்சினை யின் தீர்வுக்கு சமாதானமுறை பரிகாரம் என்ற பேச்சு தேவையில்லை. இலங்கையில் பிரதமர் ராஜீவ்காந்தி தமது உபதேசத்தை நிறுத்திக் கொள்ளட்டும். இவ்வகையில் வன்முறைகள் நிற்காதவரை, பேச்சு வார்த்தை எதிலும் இலங்கை அரசு ஈடுபடாது.”

—இலங்கைப் பாராளுமன்றத்தில் பிரேமதாசா.

26-5-87 : “இலங்கை அரசின் 10 லட்சம் வீடுகள் கட்டும் திட்டத்தை ஐ. நா. சபை வரவேற்கும் இந்நேரத்தில், வடக்குக் கிழக்குப் பகுதியில் மக்களின் குடியிருப்புகள் மீது பொம்பர், ஹெலிகாப்டர் மூலம் குண்டு வீசுவது வேதனைக்குரியதாகும். இது உடனடியாக நிறுத்தப்படவேண்டும். பயங்கரவாதத் தடைச் சட்டத்தின் கீழ், விசாரணையின்றி சிறையில் வாடும் ஆயிரக்கணக்கான தமிழ்—முஸ்லீம் இளைஞர்களை உடனே விடுதலை செய்ய வேண்டும்”—என்று தமிழ்—முஸ்லீம் ஒற்றுமை அமைப்பின் பொதுச் செயலாளர், அதிபர் ஜெயவர்த்தனவிருக கையளித்துள்ள மகஜரில் தெரிவித்துள்ளார்.

27-5-87 : ‘பாங்க் ஆப் சிலோன்’ எனப் படும் இலங்கை தலைமை வங்கியின் 32 மாடிக் கட்டிடத்தைத் திறந்து வைத்து பேசிய ஜனாதிபதி ஜெயவர்த்தன, “ஒன்று நாங்கள் வெற்றிபெறவேண்டும். அல்லது, போராளிகள் வெற்றிபெற வேண்டும். அதுவரை ஈழப் போராளிகளுக்கு எதிரான சண்டையை நீடிக்க இலங்கை அரசு முடிவு செய்துள்ளது. அபிவிருத்திப் பணிகள் அனைத்தையும் நிறுத்தி வைக்க நேரிட்டாலும் சரி, அனைத்தையும் இப்போரில் ஈடுபடுத்த வேண்டும். இராணுவம் மேற்கொண்டுள்ள இந்நடவடிக்கையைப்போர் என்றே வருணிக்கலாம்” என்று கூறினார்.

28-5-87 ; வவுனியா மாவட்டம் ஓமந்தை இராணுவ முகாமிலிருந்தும், கிளிநொச்சி மாவட்டம் சுரடிப்போக்கு இராணுவ முகாமிலிருந்தும் 45-க்கும் மேற்பட்ட இராணுவத்தினர் தங்களது ஆயுதங்களுடன் ஓடித் தலைமறைவாகி விட்டனர். இச்செய்தியை அறிந்த இலங்கை அரசு இராணுவத்திரைத் தேட தரைப் படையையும், ஹெலிகாப்டர் களையும் ஈடுபடுத்தியுள்ளது.

29-5-87 : யாழ்ப்பாணத்தில் போரை நிறுத்தும்படி இலங்கையை நிர்ப்பந்திப்பதில் உலக நாடுகளின் கருத்தைத் திரட்ட இந்தியா நடவடிக்கை மேற்கொண்டுள்ளது. இலங்கையின் இராணுவத் தாக்குதலைக் கடுமையாகக் கண்டித்து பிரதமர் ராஜீவ் காந்தி விடுத்துள்ள அறிக்கையின் பிரதிகள் வெளிநாடுகளில் உள்ள எல்லா இந்தியத் தூதரகங்களுக்கும் அனுப்பப்பட்டுள்ளன.

30-5-87 : உடுப்பிட்டிப் பகுதி வீடுகளில் 100 க்கும் மேற்பட்ட சடலங்கள் சூட்டுக் காயங்களுடனும், அரைகுறையாக எரிந்த நிலையிலும், வீடுகள் தீப்பற்றி எரிந்து கொண்டிருந்ததையும் கண்டதாக கால்நடையாக யாழ் வந்து சேர்ந்த உடுப்பிட்டி பகுதி மக்கள் தெரிவித்தனர். இவர்கள் இரண்டு நாட்கள் இரவும், பகலும் தூங்காது நடந்து யாழ் வந்தார்கள்.

31-5-87 : “இனப் பிரச்சனைக்கு பேச்சு வார்த்தை மூலம் தீர்வுகாண வேண்டும். நிதானமற்ற ஜெயவர்த்தன அரசால், இந்தியா பேச்சுவார்த்தையின் மீது நம்பிக்கை இழந்துள்ளது. யாழ்ப்பாண மக்களின் மீதான இராணுவத்தாக்குதலுக்கு பாதுகாப்பு அமைச்சரே தலைமை தாங்குகிறார். அப்பாவி மக்கள் கொல்லப்படுவதை ஏற்றுக் கொள்ள முடியாது. இராணுவ நடவடிக்கையின் மூலம் வடபகுதியை தனது கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டு வருவது அவ்வளவு எளிதான செயல் அல்ல. இதில் தற்காலிக வெற்றி கிடைத்தாலும் தவிர்வாதிகளை இந்த அரசால் மட்டுமல்ல எந்த அரசாலும் ஒழித்துவிடமுடியாது”

—விஜயகுமாரனதுங்க

25-5-87 : “தெற்கே ஜெயவர்த்தன ஆளுவது போல், வடக்கே பிரபாகரன் ஆளுகிறார். அவரது ஆட்சி மக்கள் பலம் கொண்டது. ஜே. ஆரின் பேச்சு நிதானமற்றது. பிரபாகரனின் பேச்சு நிதானமானது. நிதானமற்றவர்கள் பதவியில்ருந்து விலகிக் கொள்ளவேண்டும். பிரபாகரனின் கிவில் நிர்வாகத்தில் வடபகுதி இன்னும் சில நாள் இருக்குமேயானால், பாதுகாப்பு அமைச்சர் வடபகுதிக்குச் செல்வதற்கு கடவுச்சீட்டுப் (பாஸ் போர்ட்) பெறும் காலம் வெகு தூரத்தில் இல்லை”

—அனூரா பண்டார நாயகா

1-6-87 : கடந்த ஐந்து நாட்களாக, வடமராட்சியில் நடைபெற்ற இராணுவ வெறியாட்டத்தால் வெளியேற முடியாதிருந்த

மக்கள் 30-05-87 அன்று முள்ளியில் அமைக்கப் பட்டிருந்த புதிய இராணுவ முகாமிற்கு அப்பால், வரணியூடாக கொடிகாமம், மிருசுவில்* சாவகச்சேரி போன்ற இடங்களில் உள்ள தென்னந் தோட்டங்களிலும் கோவில்களிலும் தஞ்சமடைந்துள்ளனர். இவர்கள் மனநிலைப் பாதிக்கப்பட்ட நிலையில் உள்ளனர்.

1-6-87 : காலை 9 மணியளவில் ஆனை யிறவு இராணுவ முகாமிலிருந்து கவசவாகனம், டிரக் போன்றவற்றில் இயக்கச்சி வந்த இராணுவத்தினர் மீது ஈரோஸ் போராளிகள், விடுதலைப் புலிகளுடன் இணைந்து ஆர். கே. மோட்டார் தாக்குதல் நடத்தினர். இதில் இராணுவத்தினர் பலர் கொல்லப்பட்டதுடன், பலர் படுகாயமடைந்தனர்.

1-6-87 : "தற்போது யாழ்ப்பாணத் தில் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ள இலங்கை இராணுவ நடவடிக்கை ஒரு கடைசி அத்தியாயமாகும். கடுமையாக முற்றியிருக்கும் இந்தச் சூழ்நிலை அண்டை நாடான இந்தியாவின் தென் எல்லைக்குப் பெரும் பாதகத்தை ஏற்படுத்தும். இது இந்தியப் பெருங்கடலின் அமைதிக்குக் குந்தகம் விளைவிப்பதாக அமையும். இந்தியா தன் தெற்கு எல்லையில், தனது கடற்படையைப் பலப்படுத்த வேண்டிய நிலை உருவாகியிருக்கிறது. இந்தியா தனது மத்தியஸ்த நிலை, நல்லெண்ண முயற்சி; நடுவர் நிலையைக் கைவிட்டுவிட்டு, இனப்படுகொலையில் யில் சிக்கி நாசமடைந்து வரும் ஈழத்தமிழர்களுக்கு ஆதரவாகச் செயல்படவேண்டும். இந்தியா உடனடியாகச் செய்யவேண்டியது: ஒன்று, ஈழ மக்களின் விடுதலைக்காகப் பாடுபடும் விடுதலை இயக்கங்களுக்கு சகல உதவிகளையும் அளக்கவேண்டும். முக்கியமாக ஆயுதங்கள் வழங்கித் துணைபோக வேண்டும். இரண்டாவது, பசியாலும், பட்டினியாலும் வாடி வதங்கும் அப்பாவி மக்களுக்கு, உணவு போன்ற தேவைகளை விமானங்கள் மூலமாகவும் கப்பல்கள் மூலமாகவும் அளித்து உதவ வேண்டும்"

—ஈரோசின் புரட்சிகர நிறைவேற்றுக் குழு உறுப்பினர் வி. பாலக்குமார்

2-6-87 : இராணுவத்தாக்குதலாலும், பொருளாதாரத் தடையினாலும் பீடிக்கப்பட்டுள்ள யாழ்ப்பாணத் தமிழர்களுக்கு இந்திய அரசு அனுப்பும் நிவாரண உதவியை (உணவுப் பொருள் மற்றும் மருந்துகள்) இலங்கை அரசு ஏற்றுக் கொள்ள வெளிநாட்டு அரசுகள் நிர்ப்பந்தப்படுத்த வேண்டும் என்று இந்தியா கோரிக்கை விடுத்துள்ளது.

வீரம் விளைத்திடுமா?

'கோ' வியல் தர்மம் குறைபட்டே டேழை குரல்வளை நெரிக்கயிலே—சில கோடஸ்வரர்கள் மதங்கள் நாட்டைக் கொள்ளை அடிக்கயிலே நோய்ப்பட்டறங்கள் சத்தியம் இங்கே நொந்து சாகயிலே—காம நோய் கொண்டோராய் நூலிழையார்மேல் நூல்கள் செய்கின்றார்.

உண்மை ஞானம் தர்மம் எல்லாம் ஓங்கிய பூமியிலே—மக்கள் உண்ணும் உணவும் உடையுமின்றி உலரும் வேளையிலே மண்ணில் ஏழை மனிதன் தன்னை மனிதன் சுரண்டையிலே—சிலர் பெண்ணின் உடலில் பிதுங்கும் சதையை பேய்போல் ரசிக்கின்றார்

வெண்மணி பெல்ச்சியில் விளைந்தகோரம் வேதனை செய்திடுமா?—அங்கே வெந்த என் சோதரர் தங்கைகள் மூலம் வீரம் விளைத்திடுமா? கண்களில் கலைக் காதில் நெருப்பைக் காய்ச்சிக் கொட்டிடுமா?—இல்லை பெண்களைப் பாடும் பித்தர் இவரெனும் பிழையைச் செய்திடுமா?

பொ. இரா. இராமசாமி.

2-6-87 : 2,000 அப்பாவித் தமிழ் மக்களைப் பணயக் கைதியாகப் பிடித்து, பாடசாலைகள், அரசு கட்டிடங்களில் இராணுவத்தினர் தங்க வைத்துள்ளனர்: வெள்ளைக் கொடியைப் பிடித்த வண்ணம் வடமராட்சிப் பகுதி மக்கள் கொடிகாமம், சாவகச்சேரிப் பகுதிக்கு கால்நடையாக வருகிறார்கள்.

- புதிய கட்டத்தில்
ஈழப் போராட்டம்
- இந்தியாவின்
மனிதாபிமான உணவுப்
பொருள் உதவி
- ஐ.நா.விற்குச் சென்ற
ஈழப் பிரச்சினை

எரிந்து கொண்டிருக்கும் நேரம்

'கடலில் மிதக்கும்
ஒரு பெரும் இரத்தத்துளி
நீரில் மிதக்கும்
ஒரு தீப்பந்தம்'
ஈழம் இப்படித்தான் போராட்டத்தில்
எழுகிறது.

ஈழப் போராட்ட வரலாற்றில் 1983-
ஜூலைவிலிருந்து ஒரு கட்டம் ஆரம்பித்தது.
ஸ்ரீலங்கா அரசின் இராணுவ ஒடுக்குமுறைக்கு
எதிராகப்போராளிகள் போராட்டத்தை முன்
எடுத்தனர்.

ஈழப் போராட்டத்தின் போர்க்களமாக
வடக்கும், கிழக்கும் மாறியது. போராளி
களின் நெடிய வெடியோசை மலையகத்தையு
ம் சோம்பல் முறிக்கவைத்தது. மலையகம்
தன் சக்தியின் வலிமையை உணர்ந்தது.
ஸ்ரீலங்கா அரசுக்கும் உணர்ந்தியது.

கிழக்கு மாகாணத்தில் தமிழ் மக்களின்
பாரம்பரியமான பிரதேசத்தில் சிங்கள மக்கள்
அரசின் திட்டமிடலோடு குடியமர்த்தப்
பட்டார்கள். இவ்வாறு நீண்ட காலம்
பெரும் எண்ணிக்கையில் ஆயுதப் பயிற்சியைத்
தந்து சிங்கள மக்களை குடியேற்றினார்கள்.
ஸ்ரீலங்கா அரசு கிழக்குமாகாணத்தில் அடிக்கடி
இன மோதலுக்கு வழி வகுத்தது. தமிழ்
மக்கள் பணயக் கைதிகளின் நிலையிலிருந்தனர்.
போராளிகள் ஸ்ரீலங்கா அரசின் திட்டமிட்டக்
குடியேற்றச் சதியை எதிர்த்து வந்தனர்.
என்றாலும் கிழக்கு மாகாணத்தை 'விடுவிக்கப்
பட்டப்' பகுதியாகப் போராளிகளால் மாற்ற
இயலவில்லை. ஆனால் தொடர்ந்த உக்கிரமான
யுத்த முனையாக கிழக்கு மாகாணம் விளங்
கியது.

யாழ்ப்பாணம் உள்ளிட்ட வடக்கு
மாகாணம் தமிழ் மக்கள் அடர்ந்து வாழும்
பிரதேசம்.

தமிழ் மக்களின் அரசியல் களமாக வடக்கு
மாகாணத்தை மிதவாத அரசியல் வாதிகள்
பயன்படுத்திவந்தனர். பல போராளி இயக்கங்
களும் இந்த வடக்கு மாகாண அரசியல்
களத்தைப் பலப்படுத்தினர். வடக்கு மாகா
ணத்தில் அதிக கவனத்தைச் செலுத்தினர்.
போராளி இயக்கங்கள் ஆயுத ரீதியிலும் பலம்
பெற்றவர்களாக வடக்கு மாகாணத்தை
வைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

ஸ்ரீலங்கா அரசின் இராணுவ முகாம்கள்
வடபகுதியில் பெரும் எண்ணிக்கையில் இருந்
தாலும், போராளிகளின் சக்திமிக்கத் தாக்கு
தலால் இராணுவத்தினர் முகாம்களுக்குள்
ளேயே முடங்கிக் கிடந்தனர்.

எனவே வடபகுதி கடந்த இரண்டரை
வருட காலமாக 'விடுவிக்கப்பட்ட' பகுதியாக
விளங்கியது.

கிழக்கிலும், மலையகத்திலும் தமிழர்கள்
பாதிக்கப்படும்போது வடக்கு மாகாணமே
புகலிடமாகவும் இருந்தது.

வடக்கு மாகாணத்தின் 'விடுவிக்கப்பட்ட
நிலை' ஸ்ரீலங்கா அரசை உறுத்திக் கொண்டே
இருந்தது.

அலன் தம்பதிகள் கடத்தல், பெனிலோப்
கடத்தல், இராணுவ வீரர்கள் சிறைப்பட்ட
நிலை ஆகியவை ஸ்ரீலங்கா அரசை நிலைகுலையச்
செய்தது. ஈழப்பிரச்சினையைச் சர்வதேச ரீதி
யில் இந்தச் சம்பவங்கள் மேலும் அறிமுகப்
படுத்தின.

1983 லிருந்து 1986 டிசம்பர் வரை ஈழப் போராட்டம் இவ்வாறு இருந்த போது. 1987 ஜனவரி முதல் வடக்கு மாகாணத்தில் சிலில் நிர்வாகத்தை ஏற்கப் போவதாக 'விடுதலைப் புலிகள்' அறிவித்தனர்.

1987 ஜனவரியும் வந்தது. ஸ்ரீலங்கா அரசின் அதிகாரத்துவ கொடூரத்திலிருந்து நெடுந்தாரம் சென்று விட்டது வடக்கு மாகாணம்.

தரைவழியில் வந்து இராணுவத் தாக்குதலில் ஈடுபடுவதில் தோல்விகண்ட ஸ்ரீலங்கா அரசினர் வடக்கு மாகாணம் முழுமைக்கும் பொருளாதாரத் தடை விதித்தனர். எரி பொருள் தடை விதித்தனர். தகவல் தொடர்பைத் துண்டித்தனர். மின்சார விநியோகத்தை நிறுத்தினர்; கடந்த ஆறு மாத காலமாக வடக்கு மாகாணம் தண்டிக்கப் பட்டப் பிரதேசமாக மாறியது. இந்த நிலையிலும் மக்கள் உறுதியை இழக்கவில்லை.

இந்தக் காலகட்டத்தில் சிழக்கு மாகாணம் இராணுவத்தின் தொடர்ந்த தாக்குதலுக்கும் இரத்தம் சிந்தலுக்கும் ஆளானது. கொக்கட்டிச்சோலையில் தமிழ் மக்கள் கூட்டமாகக் கொல்லப் பட்டனர்.

சிழக்கு மாகாணத்தில் நடை பெற்ற பஸ்பயணிகள் கொலையும், கொழும்பில் நடை பெற்ற குண்டு வெடிப்பும் போராளிகளே செய்தனர் என்று பழி சுமத்திய இலங்கை அரசு, யாழ்ப்பாணத்தின் மீது விமானத் தாக்குதலை நடத்த ஆணையிட்டது.

யாழ்ப்பாணத்தின் மீது தொடர்ந்து ஐந்து நாட்கள் விமானத்திலிருந்து 'நேபாம்' குண்டுகள் உட்பட பல்வேறு கொடிய குண்டுகளை வீசினர்.

பசி பட்டினியோடு செத்துக் கொண்டிருந்த மக்கள் குண்டு வீச்சினால் எரிந்து இறந்தனர்.

இடிபாடுகளிலும், எரிகின்ற தீயின் நாக்குகளிலும் யாழ்ப்பாணம் தத்தளித்தது.

இந்த ஐந்து நாட்களிலும் 500 தமிழ் மக்களுக்கு மேல் இறந்தனர்.

இராணுவத்தினர் புதிதாக நான்கு இராணுவ முகாம்களை நிறுவிக்கொண்டனர்.

தமிழ் மக்களின் வேதனையும் அவலமும் காற்றில் கலந்தன. கண்ணீரையும் இரத்தத்தையும் துடைக்க யாரிருந்தார்?

இந்தியா கண்டனத்தையும் வருத்தத்தையும் தொடர்ந்து தெரியப்படுத்தி வந்தது.

தமிழ் மக்களை அழிப்பதற்கு ஸ்ரீலங்கா அரசுக்குத் துணையாக அமெரிக்காவும், பாகிஸ்தானும், இஸ்ரேலிய மொசாத்தும் பிரிட்டிஷ் கூலிப்படைகளும் நின்றன.

இந்தியாவின் மௌனத்தைக்கலைக்க இந்தியாவின் எதிர்க்கட்சித் தலைவர்களும், இலங்கைத் தமிழ் மக்களும், போராளிகள் தலைவர்களும் முயன்றனர். வேண்டுகோளும் கண்டனமும் ஒரே நேரத்தில் விடுக்கப்பட்டன.

இந்தியாவின் தென்னக எல்லையில் பதட்டம் பெருகுவதும் இதற்கு 'வேளி நாட்டுச் சக்தி' கள் காரணமாக இருப்பதையும் போராளிகள் சுட்டிக்காட்டினர்.

அல்லல்பட்டு உழலும் தமிழ் மக்களுக்கு உணவுப் பொருள் மருந்து ஆகியவற்றை படகுகள் மூலம் வழங்கப் போவதாக இந்திய அரசு அறிவித்தது.

ஜூன் 3 ஆம் தேதி உணவுப் பொருட்களை ஏற்றிச் சென்ற படகுகளை ஈழத்துக்குள் அனுமதிக்க இலங்கை அரசு மறுத்தது. இந்தியப் படகுகள் கரைக்கு திரும்பி வந்தன.

விரக்தியும் வேதனையும் சூழ்ந்த நிலை 4-ஆம் தேதி மாலை வரை நீடித்தது. ஆனால் 4-ஆம் தேதி மாலை 4. மணிக்கு இந்திய விமானங்கள் உணவுப் பொருட்களை ஏற்றிக் கொண்டு வடக்கு மாகாணத்தில் போட்டன என்ற செய்தி நம்பிக்கைத் தந்தது.

இலங்கை வான் எல்லைக்குள் சென்று இந்திய விமானங்கள் உணவுப் பொருட்கள் வழங்கியதை இலங்கைப் பிரதமர் பிரேமதாசா 'கோழைத்தனம்' என்றும் கண்டனம் செய்துள்ளார்.

ஐ. நா. விற்கான இலங்கைத் தூதர் ஐ. நா. பொதுச் செயலாளரிடம் இந்தியாவின் 'அத்து மீறல்' என்ற குற்றச் சாட்டை புகாரில் கூறியுள்ளார்.

ஈழப் பிரச்சினை ஈழப் போர்க்களத்திலிருந்து இந்தியாவின் பாதுகாப்புத் தொடர்புடைய பிரச்சினையாக மாறிவிட்டது. இதை இந்தியாவும் ஏற்று 'தொடக்கம்' செய்துள்ளது.

இந்தத் தொடக்கம் ஐ. நா.விலும் எதிரொலித்துள்ளது.

ஈழப்பிரச்சினையில் தங்கள் தலைவியைத் தாங்களே தீர்மானிக்கும் சக்தியாக போராளிகள் மேலும் வளர்ச்சிப் பெற்று 'சர்வதேச' ஆதரவை பயன்படுத்திக் கொள்வார்கள் என்ற நம்பிக்கையை எதிர்பார்க்கிறோம்.

இவ்வளவுப் பிரச்சினைகளோடு ஈழத்தமிழ் மக்களின் கண்ணீர் இன்னும் நின்ற பாடில்லை. அவர்கள் அவலக்குரலும் அபயக்குரலும் காற்றின் அலைகளில் கலந்த வண்ணம் இருக்கின்றன.

கொட்டி வலிகய

□

இலங்கைத் தீவின் இனப் பிரச்சினையை தென்னிலங்கை மக்கள் மத்தியில் ஒரு கலைப் படைப்பின் ஊடாக வெளிக்கொணரும் முயற்சியாக கொட்டிவலிகய (புலிவால்) என்ற சிங்களத் திரைப்படம் தயாரிக்கப் பட்டிருக்கிறது. இப்படம் இனப் பிரச்சினையை கருப்பொருளாகக் கொண்டு இருக்கின்ற போதிலும் கதையின் நடுப்பகுதியில் திறந்த பொருளாதாரக் கொள்கையால் சிங்கள மக்கள் மத்தியில் ஏற்பட்டச் சமூகச் சீரழிவுகள் சித்தரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

கதாபாத்திரங்களும் மூலக்கதையும்

கதையின் முக்கிய பாத்திரம் ஒரு பொலிஸ் இன்ஸ்பெக்டர். அத்தோடு அவரின் கீழ் கடமையாற்றும் போலிஸ் உத்தியோகஸ்தர்கள்; இப்பொலிஸ் உத்தியோகஸ்தர்களுள் விஜயேந்திரன் என்ற தமிழ் பொலிஸ்காரரும் அடங்குவர். பொலிஸ் இன்ஸ்பெக்டரின் மனைவி; இவருடன் தொடர்பு கொண்டுள்ள டாக்டர் செல்வராஜா; ஒரு பாராளுமன்ற அரசியல்வாதி. இவரின் தேர்தல் வெற்றிக் காகப் பாடுபட்ட முபாரக் என்ற முதலாளி; போதை வஸ்துக்கு அடிமையான நிலையில் முபாரக் முதலாளியின் மகன். இவர்களே இத் திரைப்படத்தின் கதாபாத்திரங்கள் ஆகும்.

படத்தின் ஆரம்பத்தில் தமிழ்ப் போராளிகள் 'ஈழம் வேண்டும் தாயே' என்று விடுதலைக் காளியிடம் வேண்டுகல் செய்யும் காட்சி இடம் பெறுகின்றது. இதன் பின்னர் 1983-ஆம் ஆண்டு இனக்கலவரம் பற்றிய காட்சிகள் இடம் பெறுகின்றன. கலவரத்தின் ஆரம்பத்தின் போது ஒரு தமிழ் வீடு தாக்கப் படுகிறது. தீ மூட்டப்பட்டு எரிக்கப்படுகின்றது. பொலிஸ் இன்ஸ்பெக்டர் சக பொலிஸ்காரருடன் வந்து அந்த வீட்டில் இருந்தவர்களைக் காப்பாற்றுகின்றார். தாக்கப் படும் வீட்டிலிருந்த ஒரு தமிழருக்கு போலிஸ் இன்ஸ்பெக்டர் இரத்தம் கொடுத்து அவரைக் காப்பாற்றுகின்றார். இனக்கலவரத்தின்போது

தாக்கப்பட்ட வீடு விஜயேந்திரன் என்ற பொலிஸ்காரனின் குடும்பம் வாழ்ந்த வீடாகுது. இதனால் வெறுப்புற்ற விஜயேந்திரன் தனம் பதவியைத் துறந்து போராளியாகின்றான்.

போலிஸ் அதிகாரி தனது பதவிக்குரிய கடமைகளோடு சமூகச் சீர் திருத்தக் கடமைகளை மேற்கொள்கிறார். போதை வஸ்துப் பாவனை யைத் தடுப்பதற்காக அவர் மக்கள் மத்தியில் பிரசாரக் கருத்தரங்குகளை ஏற்படுத்துகிறார். பொலிஸ் அதிகாரி மக்கள் கடமையில் ஈடுபட்டிருக்கும் போது தனது குடும்ப விவகாரங்களில் தலையிட நேரம் கிடைக்காமல் போகிறது. பொலிஸ் அதிகாரியின் மனைவி டாக்டர் செல்வராசா உறவு பொலிஸ் அலுவலருக்குத் தெரியவந்தபோது குடும்பத்தில் பெரும் குழப்பம் ஏற்படுகின்றது.

படம் முழுவதிலும் அரசியல்வாதிகளின் சந்தர்ப்பவாத அரசியல் தெளிவுபடுத்தப்படுகின்றது. புத்த குருமார்களுக்கு தானம் கொடுப்பதற்கு முன் அரசியல்வாதி மதுபானம் குடித்துவிட்டுச் சென்று தானம் கொடுத்தல்; போதை வஸ்துப்பற்றி கருத்தரங்கு ஒன்றில் பேசுவந்த அரசியல்வாதி சுற்றிவளைத்துப் பேசிவிட்டு போதைவஸ்தைக் கண்டிக்கும் காட்சிகள் பார்வையாளருக்கு சுவையாகவும் அரசியல்வாதிகளின் சந்தர்ப்பவாதத்தையும் இலகுவாக பார்வையாளருக்கு எடுத்துக்காட்டு பவையாகவும் இருக்கின்றன. இப்படியாக பல காட்சிகள் சந்தர்ப்பவாத அரசியலை வெளிச்சம் போட்டுக் காட்டியுள்ளன.

படத்தின் கடைசிக் கட்டத்தில் பொலிஸ் அதிகாரி விரும்பி யாழ்ப்பணத்திற்கு மாற்றலாகி வருகிறார். யாழ்ப்பாணத்தில் அவர் சக பொலிஸ்காரருடன் தனது ஜீப்பில் பயணம் செய்யும்போது ஒரு ஜீப் தரைக் கண்ணி வெடியில் சிக்கி சுக்குறாகுகியது. இதைத்தொடர்ந்து போராளிகளுக்கும் போலிஸ்காரருக்கும் சரமாரியாகத் துப்பாக்கிச்சமர் இடம் பெறுகின்றது. கண்ணி வெடியில் சிக்கிய பொலிஸ்

போராளிகள் பற்றிய ஒரு சிங்களத் திரைப்படம்

பொன். பூலோக சிங்கம்

அதிகாரி காயம்பட்டு வீழ்ந்து கிடக்கின்றார். அப்போது அவர் முன்னர் தன்னோடு கடமை யாற்றிய தமிழ்ப் போலீஸ்காரரான விஜயேந்திரனை ஒரு போராளியகாச் சந்திக்கிறார். விஜயேந்திரன் தனது முன்னாள் அதிகாரியை அடையாளம் காண்கிறான். காயப்பட்ட நிலையில் பொலீஸ் அதிகாரி விஜயேந்திரனிடம்

“உங்கள் போராட்டத்தைக் கைவிட வேண்டாம். உங்கள் இலட்சியத்தை அடையும் வரை நீங்கள் தொடர்ந்து போராடுங்கள்” என்று அறிவுரை கூறுகின்றார்.

இந்த வேளையில் அங்கே வந்த ஒரு கொடூரமான வீரனிடம் தனது முன்னைய பொலீஸ் அதிகாரி பற்றி எடுத்துக் கூறும்போது விஜயேந்திரன் சுட்டுக் கொல்லப்படுகின்றான். காயப்பட்ட நிலையில் இருந்த பொலீஸ் அதிகாரியும் இறக்கின்றார். படம் முடிவடைகின்றது. காட்சியமைப்பும் நெறியாள்கையும்

படத்தின் ஆரம்பத்தில் இடம்பெறும் இனக்கலவரம் பற்றிய காட்சிகள் மனதில் பதியும்படியாகப் படமாக்கப்பட்டுள்ளன. இக்கலவரத்தில் வீடு தாக்கப்படும் விதமும் காடையர்களது அட்டகாசமும் கூக்குரலும் அவர்கள் வீட்டைத் தீயிட்டுக் கொளுத்தும் காட்சியும் யதார்த்தமாகப் படமாக்கப்பட்டுள்ளது. இக்காட்சியில் நெறியாள்கை சிறப்பாக அமைந்துள்ளது. இனக்கலவரங்களின்போது சிங்களப் போலீஸ்காரர் தமிழ் மக்களைக் காப்பாற்றும் தமது சட்டக் கடமையைச் செய்வதில் கவனம் காட்டுகின்றது. ஆனால் இப்படத்தில் கலவரத்தின் போது சிங்களப் பொலீஸார் தமிழ்க் குடும்பத்தைக் காப்பாற்றுவதாக அமைந்த காட்சி எந்தளவுக்கு பொருத்தமானது என்பதே கேள்வி. ஏனெனில் இனக்கலவரங்களின்போது சிங்களப் பொலீஸார் ஒன்றில் கலவரங்களில் பங்கு எடுத்தார்கள், அல்லது பாராமுகமாக இருந்தார்கள் என்பதே உண்மை நிலையாகும்.

அடுத்ததாக இனங்களுக்கிடையில் ஏற்றுமையை ஏற்படுத்த விரும்பும் நெறியாளர் தனது மனைவி சம்பந்தப்பட்ட காட்சிக்கு ஒரு தமிழ் டாக்டரின் பெயரைக்கொண்ட ஒரு பாத்திரத்தை சிருஷ்டித்தமை சிறப்பாக அமையவில்லை. படத்தைப் பார்ப்பவர்கள் மனதில் ஏதோ ஒருவித முரண்பட்ட உணர்வை தோற்றுவிப்பதாக இக்காட்சி இருந்தது.

பாத்திரங்களின் பங்களிப்பு ஒரு மதிப்பீடு

இப்படத்தில் பொலீஸ் அதிகாரியாக நடித்த காமினி பொன்சேகாதான் இப்படத்தைத் தயாரித்து நெறிப்படுத்தியிருக்கிறார். ஒளிப்பதிவு வாமதேவன்; போலீஸ் அதிகாரியின் மனைவியாக கீதா குமாரசிங்க நடித்திருக்கிறார்.

இவர் தோன்றும் சில கட்டங்கள் ஆபாசமானதாகவும் கலைப்படைப்பு ஒன்றின் தரத்தை மலிப்படுத்துவதாகவும் அமைந்துள்ளது. குறிப்பாக படத்தில் இடம்பெறும் முத்தக்காட்சிகள் கதையோடு ஒன்றிணையாத ஒரு விடயமாக விருக்கின்றது.

தமிழ் டாக்டர் செல்வராசாவாக ரவீந்திர நந்தனிய நடித்து இருக்கிறார். இவரது பாத்திரத்தை மேலும் நன்றாகப் பயன்படுத்தி இனங்களுக்கிடையில் புரிந்துணர்வுகள் வளர வழி வகுத்திருக்க வேண்டும்.

அரசியல் வாதியாகத் தோன்றி ரசிகர்கள் மனதில் நிறைந்து நிற்பவர் பண்பட்ட நடிகரான ரோனிராஜ் வாசு; படத்தை பார்க்கும்போது ரோன் ஒரு அரசியல்வாதியாக நடிக்கிறார் என்ற உணர்வே ஏற்படாத வகையில் அசல் அரசியல் வாதியாக (சந்தர்ப்பவாத அரசியல்) ரோனியைப் பார்க்கிறோம். அவரது சந்தர்ப்பவாத அரசியல் பேச்சுக்கள் பட இடங்களில் மக்களது பலத்த கைதட்டலைப் பெறுகின்றது. இவரது நடைபாதை பாவனைகள் மட்டுமன்றி மேடைப்பேச்சின் சொற்சிலம்பங்களும் கையசைப்பும் கடந்தகால வடபகுதி தமிழ் அரசியல்வாதியொருவரை அடிக்கடி ஞாபகப் படுத்தியது.

படத்தின் உச்சக்கட்டமான தரைக்கண்ணி வெடிக்கு தெரிவு செய்யப்பட்ட புவியல் அமைவிடம் பொருத்தமாகவுள்ளது. காட்டுப்புற கெரில்லா நடவடிக்கைகளுக்குப் போராளிகள் இவை போன்ற இடங்களையே தெரிவு செய்வார்களாகையால் அக்காட்சி சிறப்பாகவும் யதார்த்தமாகவும் அமைந்துள்ளது. இத்தரைக்கண்ணி வெடிச் சம்பவம் போல் இதுவரை ஈழத்தில் தயாரிக்கப்பட்ட எந்தவொரு திரைப்படத்திலும் இடம் பெற்றிருக்கவில்லை யாதலால் அது பார்வையாளர் மனதிலும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியுள்ளது.

இதுவரை சிங்கள மக்கள் நிலக்கண்ணி வெடித்தாக்குதல்கள் எங்கோ வடக்கு கிழக்கு பிரதேசத்தில் நடப்பதாகக் கேள்விப்பட்டிருந்த நிலையில் அவ்வாறான ஒரு சம்பவம் தமதுகண் முன்னாலேயே நடப்பதைப் பார்த்து அதிர்ந்து போகிறார்கள். அதாவது தம்முன்னால் ஒரு திரைப்படத்தில் வரும் காட்சி என்பதையே சிங்கள ரசிகர்கள் மறந்தநிலையில் அக்காட்சியுடன் ஒன்றிப்போய் விடுகிறார்கள். படம் முடிந்து சில நிமிடங்கள் யாருமே தமக்கு ஏற்பட்ட அதிர்ச்சியிலிருந்து விடுபட முடியாதவர்களாக தமது ஆசனங்களில் ஆடாமல் அசையாமல் அப்படியே அமர்ந்து இருந்தார்கள். கருத்தியல் ரீதியாக மட்டுமின்றி உளவியல் ரீதியாகவும் சிங்கள மக்கள் மத்தியில் இத்திரைப்படம் ஒரு மாற்றத்தைத் தோற்றுவிக்க உதவும் என நம்பப்படுகிறது. □ நன்றி: ஈழமூலகம்.

நிறைய முத்தங்களுடன் நான் வருவேன்

பாப்லோ நெருடாவின் காதல் கவிதைகள்

ஆங்கில வழித் தமிழில்: சலபதி

நிறைய முத்தங்களுடன் நான் வருவேன்

அன்றாடம் நீ பேரண்டத்தின்
ஒளியுடன் வினையாடுகின்றாய்
மெல்லிய அடியளாய்
மலரிலும் நீரிலும் வருகின்றாய்.
நாளும் ஒரு மலர்க் கொத்தைப் போல்
என் கைகளில் நான் இறுக அணைக்கும்
இந்த வெள்ளைத் தலை மட்டுமா நீ?

எவளும் உனக்கு நிகரில்லை,
நீ என் காதலி என்பதனால்.
மஞ்சள் மாலைகளாய் உன்னை

நான் விரித்துப் போட்டோமா?
யாரது, தென்புலத்து
நட்சத்திரங்களிடையே
உன் பெயரை எழுதுவது?
ஆ, நீ உருவாவதற்கு
முன்னர் உனக்கிருந்த தோற்றத்தை
நினைத்துப் பார்க்க முயல்கின்றேன்!

ஓலமிடும் காற்று
திடீரென என் வீட்டுச்
சாளரத்தின் மீது மோதுகின்றது.
நிழல் மீன்கள் நின்றந்த
வலையாக வானம்.
பற்றியிருந்த அணைத்தையும்
விட்டுவிடுகின்றது காற்று.
அவள் உடைகளை விலக்குகின்றது மழை.

புள்ளும் பறக்கின்றன, விரைந்து.
காற்று, காற்று.
மனிதரை எதிர்க்கும் ஆற்றல்

எனக்கு மட்டுமே உண்டு.
வானத்தில் நேற்றிரவு நிறுத்திய
தோணிகளைக் கட்டறுக்கும் புயல்
பழுத்த இலைகளையும்
படபடக்க வைக்கின்றது.

நீ என்னுடன் இருக்கின்றாய்.
என் அழைப்புக்கு விடையிறுக்க
என்னுடனேயே இரு.
என்னை விட்டு விலகிடாதே.
அச்சமுற்றது போல்
என்னை இறுக அணைத்துக் கொள்.
ஏதோ ஒன்றின் நிழல் உன்
கண்களின் மீது படர்கின்றது.

இப்போது எனக்கும் நீ
மலர்களைக் கொணர்கின்றாய்.
அள்ளி வந்ததில் உன்
கொங்கைகளும் மணக்கின்றன.
துயரக் காற்று
வண்ணத்துப் பூச்சிகளைத் துரத்தி
வதைக்கையில் உன்னை நான்
நேசிக்கின்றேன்;
மகிழ்ச்சியினால் உன்
கனி இதழ்களைக் கடிக்கின்றேன்.

பகைவரை அச்சுறுத்தி
ஓடஓட விரட்டும் என் பெயர்
தனிமையில் உழலும்
என் முரட்டு ஆன்மா
இவற்றுக்குப் பழக்கப்பட நீ
என்வளவு சிரமப் பட்டிருக்க வேண்டும்!

காலைக் கதிரவன்
நம் கண்களை முத்தமிட
மங்கிய அதன் ஒளி

நம் தலைமேலே
மின் விசிறிபோல் சுழல்வதை
எத்தனை முறை பார்த்திருந்தோம்!

நான் மொழிந்த சொற்கள்
வருடிக் கொடுத்தவாறே
உன்மீது பொழிந்தன.
இந்த பேரண்டமே
உனக்குச் சொந்தம் என
மயங்கும் அளவுக்கு
வெய்யில் பட்ட முத்துச் சிப்பி போன்ற
உன் மேனியை நான் நேசித்தேன்.

இன்பமலர்கள், நீலப்பூக்கள்,
முரட்டுக் கீற்றுகளால்
முடைந்த கூடை, நிறைய முத்தங்களுடன்
நான் வருவேன்.....
செர்ரி மரங்களோடு
வசந்தம் என்ன செய்கிறதோ
அதை உன்னிடம் செய்ய
நான் விழைகின்றேனே.

□

**இரவின் இருட்டு அவள்
இல்லாமையால்
இன்னும் அடர்வது கண்டு**

துயர்மிகு வரிகளை
இன்றிரவு நான் எழுதலாம்.
'இரவு உடைந்து சிதற
விண்மீன்கள் நடுங்குகின்றன'
என்பது போன்ற
துயர்மிகு வரிகளை
இன்றிரவு நான் எழுதலாம்.

இரவுக் காற்று
வானில் சுழன்றுப் பாடுகின்றது.

துயர்மிகு வரிகளை
இன்றிரவு எழுதலாம்.

நான் அவளை நேசித்தேன்.
சில சமயம் அவளும்
என்னை நேசித்தாள்.

இன்றுபோல் இருண்ட இரவுகளில்
அவளை நான் அணைத்திருந்தேன்.
விரிந்த வானத்தின் கீழ்
மீண்டும் மீண்டும் முத்தமிட்டிருந்தேன்.

அவள் என்னை நேசித்தாள்.
சிலசமயம் நானும் அவளை நேசித்தேன்.
சுரிய பெரிய அவள் விழிகளை
நேசிக்காமல் இருக்க எப்படி இயலும்?

அவள் இல்லை என்பதை நினைக்கும் போது
அவள் இழப்பை
என் உள்ளம் உணரும் போது
இன்றிரவு நான் எழுதலாம்.

இரவின் இருட்டு அவள் இல்லாமையால்
இன்னும் சுடர்வது கண்டு
புல்வெளியின் மீது பனி வீழ்வது போல்
கவிதைகள் உள்ளத்தின் மீது படிகின்றன.

காதலினால் அவளை அடைய முடியவில்லை.
அதனால் என்ன?
இரவு உடைந்து சிதறிவிட்டது.
அவள் இல்லை அவ்வளவு தான்.

தொலைவில் யாரோ
பாடிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்
ஆம். தொலைவில்.
அவள் இழப்பை ஏற்க
என் உள்ளம் மறுக்கின்றது.

அவளை அடைந்து விடவேண்டுமென்று
என் பார்வை அவளைத் தேடுகின்றது.
உள்ளமும் ஏங்குகின்றது.
அவளோ இல்லை.
முன்பு போலவே,
...அதே இரவு, அதே மரங்களை
வெண்மையாக்கிக் கொண்டிருக்கின்றது.
நாமோ மாறிவிட்டோம்.

இப்போது அவளை நான் நேசிக்கவில்லை.
உண்மை தான்.
ஆனால், எவ்வளவு நேசித்தேன்!
அவள் செவிகளை அடைய
காற்றையும் துழாவியதே என் குரல்!

இன்னொருவனுக்கு.
இனி அவள் இன்னொருவனுக்கு.
முன்னர் நான் இட்ட
முத்தங்களை போல்
அவள் குரலும்
அவள் உடலும்
விரிந்த அவள் விழிகளும்.

அவளை இப்போது
நேசிக்கவில்லை. உண்மைதான். ஒரு வேளை,
இப்போது நேசிக்கின்றேனோ?
காதலில் ஆழ்ந்திருப்பது சிறிதுநேரம்.
மறப்பதற்கோ நீண்ட நெடுங்காலம்.

இது அவள் எனக்குத் தரும்
கடைசித் துன்பமாக.
இவையே நான் அவளுக்கு எழுதும்
கடைசி அடிகளாக இருந்தபோதும்

அவள் இழப்பை ஏற்க
உள்ளம் மறுக்கின்றது.
ஏனெனில், இன்றுபோல்
இருண்ட இரவுகளில்
அவளை நான் அணைத்திருந்தேன்.

○

பண்டாரி நிலைப்பாடு :

**‘இன்னலுற்ற ஈழத் தமிழர்களை
மேலும் இன்னல்பட வைத்தது’**

இனவாதச் சகதியில் எழ முடியாத மிருகமாய் வீழ்ந்துக் கிடக்கும் ஜே. ஆர். ஜெயவர்தனே அரசு தமிழர்களுக்கு எதிரான தாக்குதலில் இராட்சச வேகத்தோடு ஈடுபட்டுள்ளது. இந்த இலங்கை அரசைப் பற்றியும் இலங்கைத் தமிழர் இனச்சிக்கல் பற்றியும் இந்திய அரசுக்கு தீர்மானமான-தெளிவான கொள்கை முடிவில்லை.

இந்திய அரசின் இந்தக் குழப்பமிக்க நிலைக்கு இந்திய அரசின் வெளியுறவுச் செயலாளராக இருந்த ரொமேஷ் பண்டாரிக்கு பெரும் பங்குண்டு.

இன்றைக்குத் தமிழர்கள் என்றென்றுமில்லாத அளவிற்கு இலங்கை இராணுவத்தால் சின்னூயின்னப்படுத்தப்பட்டு, இரத்தம் சிந்தவும் இரப்புகளைச் சுமக்கவும் நேர்ந்துள்ளமைக்கு இந்திய அரசின் இலங்கைப் பற்றிய கொள்கையும் ஒரு முக்கிய காரணமாகும்.

இந்திய அரசின் சார்பாக ரொமேஷ் பண்டாரி எடுத்த இலங்கைப் பற்றிப்பதில் எவ்வளவு சீரழிந்தது என்பதை இந்தக் கட்டுரை அம்பலப்படுத்துகிறது.

‘தி டைம்ஸ் ஆஃப் இந்தியா’ நாளிதழில் 1987 மே மாதம் 18, 19 தேதிகளில் பிரபுஸ் பிட்வாய் எழுதிய ஆங்கிலக் கட்டுரையின் கருத்தாக்கம் இது.

**ஆங்கிலக் கட்டுரையின் கருத்தைத் தமிழில் தருபவர்:
ஜே. சாந்தாராம்.**

இலங்கையில் திரும்பத் திரும்ப நிலவும் மோசமான நிலையால் புதுடில்லி தற்போது தன் பரிசீலனையை தொடங்கியது. அதே நேரத்தில் பத்திரிக்கைகளில் சென்ற வாரம் பிஜிபில் நடந்த திடீர் ராணுவ அதிரடிப் புரட்சிக்கு அமெரிக்கா ‘பரிபூரண ஒத்துழைப்பு’ நல்கி உள்ள செய்தி மறைக்கப்பட்டது.

ஒரு வேளை இந்த இருவேறு சம்பவங்களும் ஒரே சமயத்தில் நடந்தவைகளாக கொள்ள முடியாமற் போகலாம். ஆனால் பத்திரிக்கைச் செய்திகளின் பின்னணியில் தடுக்கப்பட்டு ‘மூடு திரை கீழ்’ உள்ள கதை என்ன?

அந்தக் கதை ஜெனரல் வெர்னன் வால் டெர்ஸ் பற்றியது. தற்போது ஐ நாவில் அமெரிக்கத் தூதராக இருக்கிறார். பிஜிபில் திடீர்ப் புரட்சி நடந்த சில நாட்களுக்கு முன்னர் தான் வால் டெர்ஸ் அங்கே விஜயம் செய்திருந்தார். இவர் அமெரிக்க அதிகார

பீடத்தில் சாதாரண நபரல்ல; நீண்ட நெடுங் காலமாக இவரொரு ‘பயங்கரமிக்க ராஜ தந்திரியாக’ விளங்கி வருபவர். கடந்த இருபது வருடங்களாக பூமி கோளத்தின் பல் வேறுபட்ட பகுதிகளுக்குச் சென்று கலகங்களைத் தூண்டி விடுவதும், கொலைக் குற்ற மிக்க வன்முறைகளை ஊக்குவிப்பதும், மக்கள் எதிர்புரட்சி செய்ய வழி வகுப்பதும், பொது அரசியலை முடமாக்குவதுமான ஈனச் செயல்களில்தான் இவர் வாழ்கிறார். மேலும் இவர் மறைமுக குழிபறிப்பு, மற்றும் ஆட்சிக் கவிழ்ப்புக் கலைகளில் கைதேர்ந்தவர் என்பது மட்டுமல்ல; ஐ.நாவில் பண்புரிய செல்வதற்கு முன் உலகின் பல பகுதிகளில் ஜனாதிபதிகளின் தூதராய் இருந்தவர்.

மூன்றாம் உலக நாடுகளில் நிலவும் முற்போக்கு மற்றும் தேசிய அரசாங்கங்களை அகற்றி அவற்றிற்குப் பதிலாக அமெரிக்கப் பொம்மை அரசை நிறுவுதல் அல்லது

...அதே சமயத்தில் இலங்கை அதன் 'ராணுவ வெறி நோக்கங்களுக்காக திணிக்கப்பட்ட ஒருதலையான சார்புத் தன்மையைக் கைகொண்டு, மேலைய, இஸ்ரேலிய, பாகிஸ்தானிய ஆயுத கேந்திரங்களைக் கட்டிப் பிணைத்துக் கொண்டிருக்கிறது. மூன்று மாதங்களாக பாகிஸ்தானிய வெடிகுண்டுகளே யாழ்ப்பாணம் முழுவதும் வீசப்பட்டன.

மேலைய நாடுகளைச் சார்ந்திருக்கும் படியான அரசுகளை நிர்மாணித்தல், ஆகிய இவற்றையெல்லாம் எப்படி எப்போது செய்வது என்ற கலைகளில் 'முதிர்ந்த அனுபவம்' ஜெனரல் வால்டெர்ஸிற்கு உண்டு. 1965-ல் பிரேசிலில் நடந்த கலகத்திலிருந்து, ஆசியா, ஆப்பிரிக்கா, மற்றும் லத்தீன் அமெரிக்காவரை பெருக்கெடுத்தோடும் ரத்த வெள்ளத்தில் இவரின் உழைப்பின் பங்கைக் காணலாம். எண்ணற்ற நாசச் செயல்களினூடு இவரது பிணைப்பு, வல்லரசுத் தன்மையை வளர்த்துக் கொள்வதும், தேவைப்பட்டால் வன்முறையைக் கையாள்வதுமான வாஷிங்டனின் நவீன திட்டத்தை மேலும் மேலும் அழகுப்படுத்தும் விதத்தில் அமைந்திருக்கிறது.

ரொமேஷ் பண்டாரி

ஸ்ரீலங்கா மற்றும் இந்தியாவின் மனித குலப்பிரச்சினைகளோடு ஜெனரல் வால்டெர்ஸ் எப்படி சம்பந்தப்படுகிறார்? 1934 டிசம்பரில் அவரது இலங்கை விஜயம் பற்றி பத்திரிக்கைகளில் செய்திகள் வெளியான போதிலும் ஏன் ஒருவர் கூட, குறிப்பாக இந்திய வெளியுறவு அதிகாரிகள் வாய் திறக்கவில்லை?

இவற்றிற்கு ரத்தினச் சுருக்கமாய் பதில் சொல்வதானால், தெற்காசிய முழுவதின் மீதான அமெரிக்காவின் நேசத்தையும், ஞானத்தையும், மற்றும் அதன் தந்திரோபாயத்திட்டங்களையும் அறிந்துக் கொள்ளாமல் இலங்கைப் பற்றிய இந்தியக் கொள்கையை நாம் ஆய்வு செய்ய முடியாது;

இவற்றிலிருந்து ஜெனரல் வால்டெர்ஸின் பாத்திரத்தைப் பிரித்துப் பார்க்க முடியாது; அவரது ராஜதந்திர ஆக்கிணைகளின் படலம் இன்னும் நிறையவே இருக்கிறது.

அதை இந்தியாவிலிருந்தே ஆரம்பிப்போம்; இலங்கைக்கான இந்திய அயலுறவுக் கொள்கை 'கெடுபிடிகளின்' உச்சக்கட்டத்தை அடைந்திருக்கிறது. வெளியிலிருந்து ஆயுதம் தருவிக்கப்பட்டு யாழ்ப்பாணம் முழுவதும் ஆயுத முனையின் கீழ் அடக்கப்படுவதைப் பார்த்தும், அங்கே உருவாகும் ரத்தப் பாதைகளைக் கண்டும், இந்தியா தீர்வை நோக்கிய தன் திட்டங்களை அப்படியும் இப்படியுமாகத் மாற்றி தத்தளிக்கிறது.

இந்த கொள்கை ஸ்திரமற்ற, தன்மையே 'தமிழ் மக்களுக்கு ஆதரவு, என்றும், இந்தியா அரை மனதோடு, இலங்கை அறிவித்துள்ள திட்டங்களை அங்கீகரித்தல் என்றும் சந்தர்ப்பவாத ஊசலாட்ட நிலைக்கு தள்ளியிருக்கிறது. கொள்கைப் பிடிதளர்ந்துப் போன இந்தியா ஸ்ரீலங்காவின் நடிப்பை சிறிதளவேனும் நம்பக் கூடிய பரிதாபத்திற்கு ஆளாகியிருக்கிறது. ஆயுதமேந்தி போராடி நாட்டின் வடபகுதியை ராணுவப் பாழடிப்புக்கு உள்ளாகாமல் பாதுகாத்து வரும் போராளி அமைப்புகளுக்கு மாற்றாக திரும்பவும் மீதவாத தமிழ்த்தேசிய ஐக்கிய விடுதலை முன்னணியையே விரும்புகிற அளவுக்கு இந்தியா நம்பிக்கையிழந்து கொள்கை வலுவிழந்துப் போயுள்ளது.

சென்ற நான்கு வருடங்களாக புதுடில்லி தனது அயலுறவுக் கொள்கையை பல்வேறு சந்தர்ப்பங்களில், பலபல வழிகளில் வெளிபடுத்தி வந்துள்ளது. ஆனால் இந்த நெடிய காலத்தை ஜூலை 1983-லிருந்து 1984-ன் இறுதி வரை, 1985ன் தொடக்கத்திலிருந்து இன்று வரை என்று இரண்டு பிரிவுகளாகப் பிரிக்கலாம். முதல் கட்டக் காலத்தை திருமதி. இந்திரா காந்தியும், அவரது வெளியுறவுக் கொள்கை ஆலோசகர் திரு. ஜி. பார்த்தசாரதியும் ஆக்கிரமித்திருந்தார்கள். அதன் பிந்திய காலம் திரு. ராஜீவ் காந்தியின்

தமிழ் மக்கள் மீதான ராணுவத் தாக்குதல்களுக்கான காரணங்களால் ஜெயவர்த்தன முன் வைத்த “விநாசகரமான அரசியல் நியாயங்களுக்கு” இந்தியா எதிர்ப்பு தெரிவிக்காமல் அங்கே அரசு பயங்கரவாதம் தீவிரம் பெற்றிருந்த ‘அசுரப் பொழுது’களில், கூட வாய்ப்பு மெளனம் சாதித்தது.

மேற்பார்வையின் கீழ் வடிவம் பெற்று திரு. ரொமேஷ் பண்டாரியின் பொறுப்பில் விடப்பட்டது. பண்டாரி 1985 பிப்ரவரியிலிருந்து 1986 மார்ச் வரை அயலுறவுத் துறைச் செயலராக இருந்தவர். அதன்பின் வெளி விவகாரங்களை ஆலோசிப்பதற்கென்று அமைக்கப்பட்டுள்ள அனைத்திந்திய காங்கிரஸ் கமிட்டியின் தலைவராக பொறுப்பேற்றார்.

சமநோக்கில் காண்போமானால், முதல்கட்டக் காலத்தில் இந்திய அயலுறவுக்கொள்கை நலையுறியோடு காணப்பட்டது. ஆனால் இரண்டாவது காலக்கட்டத்தில் அது நல்ல குலைந்து போன பலனைத் தோற்றத்தையே அளிக்கிறது. இந்தியத் தரப்பிலிருந்து வேண்டுமென்றே உண்மை நிலையை மறைக்கிற கருத்துப்புரட்டல் அறிக்கைகளே வெள்வருகின்றன. பண்டாரி நிலப்பாட்டில் பொதிந்துள்ள காரியச்சிரத்தையும், இணக்கமான கருத்துக்களை ஒன்று சேர்க்கிற ஜோடனை நேர்த்தியும், நியாயத்தை புறந்தள்ளிய அணுகுமுறையை மேம்படுத்துவதில் காட்டும் கூலமையும், இந்திய நலன்களுக்கு பாதுகாக்கவே உள்ளன. மேலும், அமெரிக்காவோடு ‘கைகுலுக்கக் கொள்ளும்’ விதத்திலேயும் அமைந்துவளன.

பண்டாரி நிலப்பாட்டில் பல்வகை அச்சங்கள் உள்ளடங்கியுள்ளன: அதில்— முதலாவது: தமிழ்ப் போராளி அமைப்புகளை ‘அன்போடு அணுகி’ அவர்களை மிதவாதத்தளம் நோக்கி தள்ளுதல்; அதன்மூலம் அவை கொழும்போடு நிபந்தனையற்ற சமரசங்களை மேற்கொள்ள வழிவகை செய்தல்.

இரண்டாவது: போராளி அமைப்புகளில் சிலவற்றிற்கு ‘கொம்பு சீவிவிட்டு’ வேறு சிலவற்றோடு மோத வைத்து அவற்றிடையே முரண்பாடுகளை வளர்ப்பதனூடாக எல்லா அமைப்புகளையும் தமிழ்த் தேசிய ஐக்கிய முன்னணியின் மிதவாதப் போக்குகளுக்கு எதிராக முன்னிறுத்துதல்.

மூன்றாவது: இலங்கை அரசுக்கும், போராளி கலகமூலமையே ‘யத்தியஸ்தர் பாத்திரத்தை வகக்கும் அதே சமயம் நெருக்கடி காலங்களில், இலங்கைக்கும் கை கொடுக்கும் ஆபத்தாந்தகை’ இருத்தல்.

நான்காவது: அரசியல் ரீதியில் தமிழ் மக்களை நிராயுதபாணியாக்கி, அவர்களின் எதிர்ப்புணர்ச்சியைக் கூர்மழுங்கடித்தல். இறுதி முத்தாய்ப்பாக—பண்டாரி நிலை பாடானது சகிப்புத் தன்மையிலும், மேலைய ஆளும் சக்திகளின் செல்வாக்கு இலங்கையில் பலம் பெறுவதை ‘பார்க்க’ மட்டுமே செய்கிற, கையாலாகாத்தனத்திலும் நங்கூரம் பாய்ச்சியிருக்கிறது. இதில், பகிரங்கமாய் பல்கிப் பெருகியுள்ள அமெரிக்க ராணுவ செல்வாக்காலும், இஸ்ரேல் மொசாத்தின், உளவு ஸ்தாபனத்தின் தொடர்பாலும் இலங்கையின் ‘ராணுவ வலிமை’ அதிகாப்பதும் அடங்கியுள்ளது. மேலும் மேற்கத்திய கொலைக்காரக் கூலிப் படைகள் ஸ்ரீலங்காவிற்கு ராணுவப் பயிற்சியையும் அளித்து வருகின்றன.

இந்த நிலைமையின் பல்வேறான உள்ளடக்கக் கூறுகளை வரிசைப்படுத்துதல் எளிதானதே.

○ 1985-ல் திம்பு பேச்சு வார்த்தையை இந்தியா பொறுப்பெற்று நடத்தியது.

○ அதில் ஆயுதமேந்திய போராளி அமைப்புகளை பங்கேற்கச் செய்தது.

○ 1985 ஆகஸ்டில் தமிழீழ விடுதலைப்புலிகள் அமைப்பைச்சார்ந்த ஏ. எஸ். பாலசங்கத் தையும், மற்றும் ஈழத்தமிழர் பாதுகாப்பு பேரவையைச் சேர்ந்த எஸ். ச. சந்திரஹாசனையும் நாடு கடத்தியது. (பிறகு பாலசங்கத்தை வெளியேற்றும் உத்தரவு வாபஸ் பெறப்பட்டது.)

○ இந்தியாவின் ஆதரவு முதலில் தமிழீழ மக்கள் வடுதலைக் கழகத்திற்கு (FLU) இருந்தது. பிறகு தமிழழ வடுதலை அமைப்பிற்கு (TELU) தரப்பட்டது. அதனைத் தம்புழ வடுதலைப்புலிகள் அமைப்பிற்கு (LTTE) தரப்பட்ட ஆதரவு இன்றளவு தொடங்கிறது, அமைக்காவததலருந்து ஈழமக்கள் புரட்சிகர வடுதலை முன்னணிகளும் (LFHLF) ஆதரவு தருகிறது.

○ தீர்வுக்கான திட்டத்தின் ‘C’ பிரிவை சத்தமின்றி குழி தோண்டிப் புதைத்தது.

○ தாயகம் பற்றி சில ‘மகோன்னத விளக்கங்களை’க் கூறி ஆயுதமேந்தியுள்ள

ரத்த வன்முறைகளைத் தடுக்க முடியாத அல்லது ராணுவத் தீர்விற்குத் தொடர்ந்து 'வால் பிடிக்கிற' சித்தாந்த அவலங்களையே பண்டாரியின் நிலைப்பாடு தன்னுள் கொண்டுள்ளது.

போராளிகளை நிராயுதபாணிகளாய் மாற நிர்ப்பந்தம் செய்தது.

○ இலங்கை அரசின் தெளிவற்ற, நிச்சய மில்லாத, 'மாகாணத் தன்னாட்சி பற்றியதான திட்டங்களுக்கு' போராளி அமைப்புகளை அடமானம் போக வைப்பதற்கான எல்லா வழிமுறைகளையும் கடைப்பிடித்தது.

○ பிறகு போராளிகளை கைது செய்து 'அரசியல் சித்து விளையாட்டு' ஆடியது.

இவையெல்லாம் தமிழ்ப் போராளிகளை அரசியல் ரீதியில் ஊனப்படுத்தி வளிமை குன்றச் செய்வதிலும் ஆயிரக்கணக்கில் மனித சாவுகள் நடந்தேற வாய்ப்பளிப்பதிலும், வாழ்வா? சாவா? என்றிருக்கும் கொடுர யுத்தச் சூழலில் ஜெயவர்த்தனவின் ஆயுத பலாத்காரத்திற்கு போராளிகள் அடிபணிந்து போவதனுடாக குறைந்த பட்சத் தேவை களுக்குகூட அரசிடம் பேரம் பேசக்கூடிய அரசியற் கேவலச் சூழ்நிலையை உருவாக்குவதிலும் 'இலைமறை காயாக' பெரும் பங்காற்று வனவாய் உள்ளன.

விஞ்ஞானப் பூர்வ பார்வையில் இலங்கைக் கான இந்திய கொள்கையில் இரண்டு அம்சங்களை தலைதூக்கி உள்ளகைக் காணலாம். முதலாவது, தமிழ் மக்களின் நியாயமான தேவைகளுக்கு இலங்கையின் சட்ட வரைவிற்குப் பட்டு பாதுகாப்பு அளிப்பது. அடுத்தது, இலங்கைக்குள் வல்லரசு சக்திகளின் வருகையை, விஸ்தரிப்பையும் தடுப்பது. இதில் முதல் அம்சமே பண்டாரி நிலைப்பாட்டின் படுதோல்விக்கான சரியான நிரூபணமாய் இருக்கிறது.

இரண்டாவது அம்சத்திலும் தவறிய இந்திய அயலகக் கொள்கையின் 'அதல பாதாள வீழ்ச்சி'க்கான தலையாயக் குற்றமே.

பின் வருவனவற்றையும் நாம் கவனத்தில் கொள்ளவேண்டும். 1984-லிருந்து மொசாத்தின் நூற்றிற்கும் மேற்பட்ட கைகூலிப்படையினர் ஆயரக்கணக்கான இலங்கை ராணுவத் துருப்புகளுக்கு கொலைமுறைகளை பயிற்றுவித்தார்கள். பயிற்சியை அளித்தார்கள். இலங்கை உயர்மட்ட பிரத்தியோகசெயற்குழுவுள்ளுக்கும் பயிற்சியளத்தார்கள். இந்த 'யலோதர்மம்மக்க' செயல்களுக்கு ஜெயவர்த்தனவின் சொந்த

மனே தலைமைப் பொறுப்பேற்றிருந்தார். கடந்த நான்கு வருடங்களுக்கு மேலாக மொசாத்தின் முழுக் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் சுமார் 140 மேலைநாட்டுக் கூலிப்படையினர் ராணுவப் பயிற்சியளிப்பில் ஈடுபடுத்தப்பட்டார்கள். இலங்கை அரசின் அருள்பாலிப்புடன் விசேஷ கூலிப் பிரிவுகள், பேரழிவுகளை விளைவித்தன. நீசத்தமமான எதிர்ப்புரட்சி நடவடிக்கைகளையும் மேற்கொண்டன. சென்ற நான்கே வருஷத்தில் இலங்கை ராணுவத்தினரின் எண்ணிக்கை ஐந்து மடங்காக அதிகரித்து இப்போது 10,000 பேர் உள்ளனர். ராணுவம் இப்படி பெருமளவு ஊதி பெருத்தது குறப்பாய் கடந்த இரண்டரை வருஷ காலத்தில்தான்.

அதே சமயத்தில் இலங்கை அதன் 'ராணுவவெறி நோக்கங்களுக்காக' துணிக் கப்பட்ட ஒரு தலையான சார்புத், தன்மையை கைகொண்டு, மேலைய, இஸ்ரேலிய, பாகிஸ்தானிய ஆயுத நேந்திரங்களை கட்டிப் பிணைத்துக் கொண்டிருக்கிறது. மூன்று மாதங்களாக பாகிஸ்தானிய வெட்டி குண்டுகளையாழ்ப்பாணம் முழுவதும் வீசப்பட்டன. மேலும் பாகிஸ்தான் அதன் சொந்த மண்ணிலேயே 150-க்கும் மேற்பட்ட இலங்கை விசேஷ ராணுவப் பிரிவினருக்குப் பயிற்சியளித்தது. திருகோணமலையில், நிறுத்தப்படும் அமெரிக்கப் போர்க்கப்பல்களுக்குத் தேவையான எரிபொருளை தருவதற்கு சம்பிரதாய ரீதியில் ஒரு ஓய்ந்தத்தை வெற்றிகரமாய் நிறைவேற்றி இலங்கை அதன் 'அமெரிக்க விசுவாசத்தை' உலகிற்கு பறை சாற்றியது. மேலும் இப்போது பாகிஸ்தானிய விமானிகள் இலங்கை விமானங்களில் சென்று ஆகாயத் தாக்குதல்களில் ஈடுபட்டுவருவதால் யாழ்ப்பாணம் ரத்தக் காடாய் காட்சியளக்கிறது. தினம் தினம் ஏராளமானோர் பச்சைப் படுகொலை செய்யப்பட்டு வருகிறார்கள்.

இலங்கையின் உருவ அளவை வைத்து அதன் ராணுவ செலவாக்கை முக்கியத்துவமற்றதாய் குறைத்து மதிப்பீடுசெய்யமுடியாது. மேற்குலகம், மொசாத்தின் உளவு ஸ்தாபனத்தினுடாக இலங்கை ராணுவ சக்திகள் மீது நேரடி ஆதிக்கத்தைச் செய்து வருகிறது. தொடக்க நிலையிலிருந்து ஜனறைய நெருக்கடி மிகுந்த நிலைவரை யேறகத்திய நாடுகளுக்கும், இலங்கைக்கும் உள்ள 'பராமபாயமக்க' பரஸ்பர தொடர்புகள் இலங்கையில் ராணுவத்திற்கும், அரசியலுக்குமுள்ள உறவை

மேலேய, இஸ்ரேலிய ஆதிக்கச் சக்திகளின் திட்டமிட்டச் சதி வேலைகள் இலங்கையில் 'நீடித்து' வருவதும், தெற்காசியா முழுவதிற்குமான இலங்கை அயலுறவுக் கொள்கையில் பல 'கொடிய' மாற்றங்கள் நேர்ந்திருப்பதும் நமது ஆழ்ந்த கவனத்திற்குரியவனவாய் உள்ளன.

புனரமைக்கும் 'வஞ்சக முயற்சிகளில்' தீவிரம் காட்டத் துணைபுரிகின்றன. அது மட்டுமின்றி ராணுவம் அதன் பிரத்யேக செயற்பாடுகளை நிறைவேற்றிக் கொள்வதற்கான காரிய சாத்திய வழிகளையும் அமைத்துத் தருகின்றன.

இலங்கையைப் பற்றிப் பிடித்திருக்கும் இந்த மேலேயராணுவச்செல்வாக்கை, பதற்றம் தணிந்த நெகிழ்வான சூழ்நிலையில் கூட உதறித் தள்ள முடியாது. ஏனென்றால், உண்மையில், மொசாத் மற்றும் மேற்குவக ஆளும் சக்திகளே இன்றைய ஸ்ரீலங்கா ராணுவத்தை உயர்த்திப் பிடித்துக் கொண்டிருக்கின்றன. யாழ்ப்பாணத்தில் போர் நடந்தாலும் சரி, போரற்றச் சூழல் நிலவினாலும் சரி, தங்களின் மேலாதிக்கத்தை இழக்க அவர்கள் சிறிதும் விரும்ப மாட்டார்கள் என்பது நிச்சயம்.

தமிழ்மக்கள் மீதான ராணுவத் தாக்குதல் களுக்கான காரணங்களாய் ஜெயவர்த்தன முன் வைத்த "விநாசகரமான அரசியல் நியாயங்களுக்கு" இந்தியா எதிர்ப்பு தெரிவிக்காமல் அங்கே அரசு பயங்கரவாதம் தீவிரம் பெற்றிருந்த "அசுரப் பொழுது"களில் கூட வாய்முடி மெளனம் சாதித்தது.

முன்னதாக தமிழ் போராளிகளை 'பிரிவினைவாதிகள்' என்றும் 'ஸ்ரீலங்காவின் ஒருமைபாட்டை குலைக்க ஆயுதமேந்திய கொரிடீலாக்கள்', என்றும் கொழுப்பு வசை பாடி வந்தது; ஆனால் இரண்டு வருடங்களாக 'பயங்கரவாதிகள்' என்று வன்மையாய் கண்டனம் செய்து வருகிறது. இந்த மாற்றம் அதன் அப்பாவித்தனத்தை அல்லது காரியவாதத் தன்மையையே குறிக்கிறது.

'பயங்கரவாதம்' இன்றைய மேற்கத்திய சித்தாந்தத்தின் படைக்கருவிகளில் கொடூரத்திலும் கொடூரமான கருவியாகும். அது பழிவாங்கும் எல்லா பதில் நடவடிக்கைகளையும் நியாயப்படுத்துகிறது. அகதி முகாம்கள், உருத்தவடிவைகள், பள்ளிக் கூடங்கள் மீதெல்லாம் குண்டு வீசுதல், சித்திரவதை செய்தல், நாடு கடத்துதல், மறைமுகமாய் உள்வரிதல் என்று ஜெனிவா உடன்படிக்கையை முற்றிலும்

நிராகரித்து பயங்கரவாதம் பல கொடிய ரூபங்களில் கோர நர்த்தனமிடுகிறது.

பயங்கரவாதத்தின் உச்சத்தில், மனிதன் மிருகநிலைக்கு தாழ்ந்து போகும் போது, யார் தாக்கப்படுகிறார்களோ அவர்கள் பக்கமே நியாயமிருக்கும். ஏனென்றால் மனிதாபிமானமற்ற செயல்கள் நாகரிகத்தின் மீதான களங்கமாகும்.

பாலஸ்தீனிய அகதிமுகாம்களில் இஸ்ரேல் நடத்தும் காட்டுமிராண்டித்தனமான கொலைபாதகச் செயல்களை பயங்கரவாதத்தினுடைய 'பாசாங்குத் தனத்தின் குரூர சாட்சியாக' கொள்ளலாம்.

இந்த மேற்கத்திய 'ராணுவமயமாக்கும்' சித்தாந்தத்தோடு தனக்குள்ள 'இதயப்பூர்வமான ஒட்டுறவை' வெளிப்படுத்திக் கொள்வதையே பண்டாரி நிலைப்பாடு தனது சாராம்சமாக கொண்டிருப்பதால் அது சுய அதிகாரத்திற்கான தமிழ்ப் போராட்டம் 'அரசியல் ஊனம்' அடையவே துணை செய்கிறது.

இவ்விதமாய் இரண்டரை வருடங்களாக இந்தியா வரித்துக் கொண்டுள்ள இலங்கைக்கான அயலுறவுக் கொள்கையின் தொலைநோக்கற்ற, ஸ்தூலமில்லாத, முரண்பட்ட பிற்போக்குத் தன்மைகள் அதன் ஆதார குணம்சம்பற்றி விவாதிக்கத் தாண்டுகின்றன.

நிகழ்ச்சிகளின் கதிப்போக்கில் அவ்வப்போது நடந்த பல திடீர் மாற்றங்களினால், இந்தியாவோடு கொழும்புக்கும் மற்றும் இலங்கைத் தமிழருக்கும் இருந்த உறவு பாதிக்கப்பட்டது. இதனால் கொழும்பும் போராளிகளும் ஒருவருக்கொருவர் முரண்பட்டு நடத்திக்கொண்ட அறிக்கை-மோதல்களின் வெளிப்பாடு, இந்தியா விரும்புகின்ற 'சமாதான திசைவழிக்கு' எதிராய் எழுந்த முயற்சியாய் முடிந்தது. பேச்சுவார்த்தையிலீடு பட யாரை வேண்டுமானாலும் அனுப்பலாம் என்கிற போக்கும் இங்கு நல்லுக்கிறது—(இந்தப் பொறுப்பில் புதிதாய் நியமிக்கப்பட்டிருப்பவர்திரு. தினேஷ்சிங்) மேலும் தமிழ்ப்போராளிகளைக் கையாளும் விதத்திலும் இந்தியா மன

இப்போது பாகிஸ்தான் அமெரிக்காவின் 'மிசுந்த பாராட்டுக்குரிய 'கைப்பாவை' என்ற அந்தஸ்தை எய்தியுள்ளது, அமெரிக்க மத்திய அதிகாரத்தின் எல்லை பெர்சியன் வளைகுடாவிலிருந்து தாய்லாந்து வரை பரந்து விரிந்திருக்கிறது.

உணலாட்டம் கொண்டிருக்கிறது. ஆனால் மிதவாதப் போராட்டக் குழுக்களோ முரண் பாடுகளில் உறைந்திருக்கும் இந்தியக் கொள்கைக்குப் புகழாரம் சூட்டி வருகின்றன.

ஆனால் இந்தியக் கொள்கையின் முன்னுக்குப்பின் முரணை, தொடர்புறுந்த நிலை 'வெளியரங்க காட்சியாகவே' தெரிகிறது. இந்தக் காட்சியின் பின்னணியில் கொள்கை மீது 'படிப்படியான மாற்றங்கள்' ஏற்படுத்திய நாசன்னைவாய் பண்டாரியின் நிலைப்பாடு விரிய மிழந்து, வீழ்ச்சியடைந்ததையும் உணர முடிகிறது. மேலுமிந்த வீழ்ச்சியின் நான்கு உள்ளார்ந்த தொடர்ச் செயற்பாடுகளையும் அறிய முடிகிறது. அவை:

(1) நீண்டகாலமாய் மறைத்து வைத்திருக்கிற அல்லது பகிரங்கமாய் வெளிக் காட்ட முடியாதிருக்கிற கொழும்பு மீதான தன் 'அளப்பரிய நேசத்தை' முன்னிட்டு, இந்தியா கொழும்பின் விருப்பப்படியே பிரச்சினைக்கான தீர்வின் 'கஷ்ட சாத்தியத்தை' தமிழ்ப் போராளிகள் ஏற்றுக்கொள்ள கட்டாயப் படுத்தியது.

(2) இலங்கைக்குள்ளாகவே சுயாட்சியை நிறுவ எழுந்துள்ள தமிழ்ப் போராட்டத்தின் தீவிரவாத அரசியல் தளத்தை நொறுக்கிச் சிதைத்து முடமாக்குவதோடு அதனுடைய போராட்ட நியாயங்களின் 'ஒரு குறிப்பிட்ட தூரம் வரை' அங்கீகரிக்க மறுத்ததின் மூலம் தனது கொள்கையின் 'தந்திர சாகச ஏற்பாடு' நிறைவேற்றியது. போராளி அமைப்புகளில் சிலவற்றை 'வெறும் கோஷமெழுப்பும் போக்கிரிகளாய்' உருவகப்படுத்தி புறக் கணித்த அதேசமயம் வேறு சில அமைப்புகளை 'சர்வான நிலைகொண்டுள்ள வீரதீரர்களாய்' கருதி அவற்றிற்கு பெருத்த ஆதரவளித்தது. இதனால் போராளிகளை பயங்கரவாதிகள் என்றழைத்து வரும் கொழும்பின் வெறி நோக்கங்களுக்கு துணைச் சென்றது.

(3) ரத்த வன்முறைகளை தடுக்கமுடியாத அல்லது ராணுவத் தீர்விற்கு தொடர்ந்து 'வால் பிடிக்கிற' சித்தாந்த அவலங்களையே பண்டாரியின் நிலைப்பாடு தன்னுள் கொண்டுள்ளது. இது, கடைசிவழியாய் ஜெயவர்த்தன அரசு 'பரிசுத்த ராணுவ சாகசத்தில்' ஈடுபட சிபாரிசு செய்வதை குறிக்கவில்லை; என்றாலும், என்

ணற்ற தமிழ் மக்களை உயிர்ப்பலி கொண்ட இலங்கையின் ரத்தவெறிக் கொள்கையை கடுமையாய் எதிர்க்க வக்கற்றுப் போனது.

(4) இந்த அம்சம் 'நாசகார ஆக்கிரமிப்பு அரசியலின்' பூவுலக நோக்கங்களைப் பற்றியதாகும். மேலாதிக்க உலக சாம்ராஜ்ஜியத்தை நிறுவ முயலும் மேற்கத்திய மற்றும் இஸ்ரேலிய ஆட்சிப்பீடங்களின் பேராசைக்குழு ஜெயவர்த்தன அரசு தனது தேசம் முழுவதையும் அடகு வைத்தது. கொழும்பின் இந்த அயலுறவுக் கொள்கை மேலைய நாடுகள் மீதான 'படு பயங்கரமான பக்கச் சாய்வை' கொண்டுள்ளது. இதை தடுப்பதற்குரிய பயனுள்ள தீவிர முயற்சிகளை புதுடில்லி மேற்கொள்ளத்தவறியது. மேலும் இலங்கை தன் மேலை நாட்டுச் சார்பை பாக்கலாந்து யுத்த காலத்திலும் வெளிப்படுத்தியது. அதோடு, கூட்டுச் சேரா இயக்கத்தில் கடந்த ஐந்து வருடங்களுக்கு மேலாக இலங்கை மட்டுமே பிரிட்டிஷை ஆதரிக்கும் 'தனித்துவம்' கொண்டிருப்பதிலும் அதனுடைய மேலையச் சார்புத் தன்மை புலனாகிறது. திருகோணமலையில் எண்ணெய்ச் சேமிப்புக் கிடங்கு நிர்மாணிப்பதற்கான 'அழைப்புகள்' வீடுக்கப்பட்ட நேரத்திலும், இந்துமகா சமுத்திரத்தில் அமெரிக்கா கடலாதிக்கம் கொள்ளும் விபரீதத்தை எதிர் நோக்கியிருந்த போதிலும், எதிர்பார்த்ததைப் போலவே, புதுடில்லி தீவிரமான பதில் நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ளவில்லை. இந்துமக்கடல் அமைதி பிராந்தியமாக அமைவதற்கு எதிரான இலங்கையின் செயற்பாட்டை முறியடிக்க புதுடில்லி செய்த சிறு முயற்சியும் தோல்வியில் முடிந்தது.

அதன்பின், இஸ்ரேல் ஜனாதிபதி 'கெய்ம் கொர்சாக்' சென்ற நவம்பரில் கொழும்புக்கு வந்த போதும், அப்போது அந்த இரு நாடுகளிடையேயான சுமார் நான்கு உடன்படிக்கைகள் வெற்றிகரமாய் நிறைவேற்றப்பட்டு பிறகும் இந்தியா இந்த விஷயத்தில் அதிக சிரத்தை யின்றி அசட்டையாக இருந்தது.

இலங்கை அமெரிக்கத் தூதரகத்தில் (இது கொழும்பில் ஒரு வர்த்தகக் கட்டிடத்தில் இயங்கி வருகிறது) 'இஸ்ரேலிய நவன் பிரிவு' அமைக்கப்பட்டதைக் கண்டித்து பேச்சுவார்த்தை நடத்துவதற்காய் ஒரு 'கோபங் கைகொண்ட லங்கா விஜயத்தை' இந்தியா மேற்கொள்ளும் அல்லது அரபுநாடுகளுடன் இணைந்து ஒரு கூட்டு எதிர்ப்பை மேற்கொள்ளும்

என்று பெரிதும் எதிர்பார்க்கப்பட்டது. ஆனால் ஆச்சரியத்திலும் ஆச்சர்யம் அப்படி எதுவுமே நடக்காததுதான். இந்த வருடம், ஜனவரி மாதத்தில், இஸ்ரேலுக்கு எதிரான பல அரபு நாடுகள் நடத்திய இஸ்லாமிய மாநாட்டில் கலந்து கொள்வதன் மூலம் 'பேரபாயமிக்க கொழும்பு - டெல்அவிவ் நேசக்கூட்டை' எதிர்த்து, மேலும் இலங்கை அரசின் பல்வேறு இனவிரோக செயற்பாடுகளிலும், நரபலி வேட்டையிலும் ஜெனரல் ஜியா-வுல்-ஹக் பங்கு கொள்வதை சாடி குரலெழுப்பும் வாய்ப்பையும் பயன்படுத்தத் தவறியது.

நாச வேலைக்காரர்களால், சென்ற மாதம் திருகோணமலை நெடுஞ்சாலையிலும், கொழும்பிலும் குரூர குண்டு வெடிப்புகள் நிகழ்த்தப்பட்ட போதிலும், 'செயலார்வமிருந்தும் முடங்கிக் கிடக்கும்' புதுடில்லி (இப்படி சொல்வதானால்) உள்ளூரவே கண்ணீர் வடித்தது. சிங்களச் சார்பான ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக் கட்சியும் ஸ்ரீலங்கா இடதுசாரிக் கட்சியும் "குண்டு வெடிப்புக் கொடூரங்கள் இஸ்ரேல் மொசாத் தின் நாசவேலையே; இதற்கு தமிழ்த் தீவிரவாதிகள் காரணமில்லை" என்று அறிவித்துள்ளன. ஆனால் தகுந்த சாட்சியங்கள் இல்லாததால் அந்த நாசவேலைக்காரர்கள் யாரென்று சொல்வது இயலா திருக்கிறது.

ஆனால் இந்த இரு சம்பவங்களும், மூன்றாம் உலக நாடுகளின் தலைமைப்பீடத்தை கைப்பற்ற அமெரிக்க சி.ஐ.ஏ-வும், இஸ்ரேல் மொசாத் தும் ஒரு சேர தொடர்ந்து ஆற்றி வரும் ரகசிய குழிப்பறிப்பு, சீர்குலைவு போன்ற 'அகில உலக புகழ்ப் பெற்ற' பணிகளின் செயல்முறைகளோடு மிகச் சரியாக பொருந்துகின்றன. நோம் கோம்ஸ்கியும் எட்வர்ட். எஸ். ஹெர்மனும் எழுதிய The Washington connection and Third world Fascism, பிலிப் அகியின் Inside the company மற்றும் விக்டர் மார்க்கெட்டியும், ஜான். டி. மார்க்கம் எழுதிய The CIA and the cult of intelligence ஆகிய நூல்களைப் படிப்போர் அந்தக் 'கோரச் செயல் முறைகளைப்பற்றி விரிவாக தெரிந்து கொள்ளலாம்.

மேலைய, இஸ்ரேலிய ஆதிக்கச் சக்திகளின் திட்டமிட்டச் சதிவேலைகள் இலங்கையில் 'நீடித்து' வருவதும், தெற்காசியா, முழு வதற்குமான இலங்கை அயலுறவுக் கொள்கையில் பல 'கொடிய' மாற்றங்கள் நேர்ந்திருப்பதும் நமது ஆழ்ந்த கவனத்திற்குரியவனவாய் உள்ளன.

இலங்கையின்—கொள்கை மாற்றங்கள்; அரசியல் தள நகர்ச்சிகள்; ராணுவ மற்றும் ரகசிய சூழ்ச்சி நடவடிக்கைகள் ஆகியனப் பற்றியே பேசும் நமது பிரதான அறிக்கைகள் பண்டாரி நிலைப்பாட்டிற்கு நெருக்கடித் தந்து, அதை இந்திய நலன்கள் பொருட்டு அமெரிக்க 'சித்தாந்தப் பண்ணையின் அடிமையாய்' மாறத் தூண்டும் விதத்திலேயே மறைமுகமாய் காரிய மாற்றின.

நேரடியாகச் சொல்வதானால், இந்தியாவின் அரசியல் நிலையை பலவீனப் படுத்துவதையும், அதன் அதிகார வரம்பைக் குறிப்பிட்ட எல்லைக்குள் நிர்ணயிப்பதையும் அமெரிக்க சித்தாந்த பாசனை தனது 'உயரிய' குறிக்கோள்களாக கொண்டிருக்கிறது. மேலும் மற்ற நாடுகளையும் குறிப்பாக இலங்கை, பாகிஸ்தான் போன்றவற்றை தன் டொறிக்குள் விழவைப்பது அல்லது அவற்றை தனது சித்தாந்த மண்டலத்திற்குள் கவர்ந்திழுப்பது ஆகிய செயற் திட்டங்களை அமெரிக்கா வெற்றிகரமாய் நடைமுறைப் படுத்தி வருகிறது.

இப்போது பாகிஸ்தான் அமெரிக்காவின் 'மிகுந்த பாராட்டுக்குரிய கைப்பாவை' என்ற அந்தஸ்தை எய்தியுள்ளது. அமெரிக்க மத்திய அதிகாரத்தின் எல்லை பெரிசியன் வளைகுடா விலிருந்து தாய்லாந்து வரை பரந்து விரிந்திருக்கிறது.

நவீனப் பொருளாதார உதவி மற்றும் ராணுவ உதவியளிக்கும் திட்டங்களும் அமெரிக்க சித்தாந்த செல்வாக்கின் அடிப்படை அம்சங்களாக உள்ளன. அதன் மற்றைய சிறப்பம்சங்களில் ஒன்று, இந்தியாவின் பாத்திரத்தை அதன் எல்லைகளுக்குள்ளாகவே முடக்குவதும் தொடர்ந்து புதுடில்லியை அமெரிக்காவிற்கு எதிராய் எழு முடியாத அல்லது அமெரிக்காவைச் சார்ந்து நிற்கிற நிர்ப்பந்தத்தில் வைத்திருப்பதும் ஆகும். இன்னொன்று, இலங்கையின் அரசியல் பாத்திரத்தையும், அதன் அயலுறவு கொள்கையையும் அமெரிக்க மற்றும் மேலைய நவீன ஆதிக்கச் சித்தாந்தத்தின் காலடியில் கிடத்துவதையும் இலக்காக கொண்டுள்ளது.

கீழ்மையான தன் நலன்களுக்காக ராணுவத் தொடர்புகளையும் செல்வாக்கையும் பரவலாக்கம் செய்வதற்காக சர்வாதிகாரங்களையும் பயன்படுத்தி இலங்கையை எப்போதும் கொந்தளிப்பு நிலையிலேயே, வைத்திருப்பதையும், இந்தியாவின் நடுநிலைத் தன்மையை இலங்கைப் பிரச்சினையில் அதன் மத்தியஸ்தர் பாத்திரத்திலும், தெற்காசியாவில் அதன்

அரசியல் பாத்திரத்திலும் உறுதிப்படுத்த வதையும் அமெரிக்கா தன் உடனடிக் கடமைகளாக கொண்டு செயலாற்றி வருகிறது.

ஸ்ரீலங்காவில் ஸ்தூலமான செல்வாக்கை நிறுவுதல் அமெரிக்காவின் நெடுங்கால போராயாகும்.

திருகோணமலை அதற்கு சிறந்த சான்றாக இருக்கிறது. இது இயற்கை வளங்கள் நிறைந்துள்ளதால் கீர்த்தி பெற்றுள்ள துறைமுகம். உயர்ந்தோங்கிய மலைச்சூழல் அதற்கு இயற்கைப் பாதுகாப்பையும் அளித்திருக்கிறது. இச்சிறப்பு தகுதிகளாலேயே இது கடலாதிக்கவாதிகளின் 'உட்சியக் கனவாக' திகழ்கிறது. மேற்காசியாவிலிருந்து தெற்காசியா வழியே யான மற்றும் இந்து மகா சமுத்திரத்திலிருந்து தென்கிழக்கு ஆசியா வரையிலான பரந்து விரிந்த விஸ்திரணப் பரப்பின் மீது தத்தம் 'சமுருக் கண்களை ஊன்றி' அதிகாரம் செய்யும் 'முழு நிறைவான வசதியை' திருகோணமலை ஏகாதிபத்தியவாதிகளுக்குத் தருகிறது. இதனால் பல நூறு சபூபிக் குடாக்களுக்கும், குவாம்கள்களுக்கும் சமதையான 'கௌரவமான அந்தஸ்தை' இத்துறைமுகம் பெற்றுள்ளது. எனவே இங்கே அமெரிக்கா தன் ஆதிக்க லட்சியத்தின் கனவை நனவாய் காணும் முயற்சிகளில் இறங்கி செயல்படும் வேளையில் 'சுருங்கிய தன்னலன்களுக்காக' இலங்கையில் துப்பாக்கியை சமுழ்றியாடும் ரத்த வெறியாட்டங்களை தீவிரமாய் மேற்கொள்ளும். இதுவரை அது 'மந்தநிலையில்' ஆடின சில ஆட்டங்ளிலேயே இலங்கையின் இடங் கொள்ளாத அளவுக்கு ரத்தப் பெருக்கு ஏற்பட்டுள்ளது.

இலங்கையில் தன் வல்லரசுவாத கொள்கையை நடைமுறைப் படுத்தும் 'சதி சாகசப் பணிகளில்' சிலவற்றில் இஸ்ரேல் மொசாத் தையும் அமெரிக்கா ஈடுபடுத்தி வருவது கண்கூடு.

இப்படியாகத்தான் ஜெனரல் வெர்னன் வால்டெர்ஸோடு இஸ்ரேலிய தொடர்புகளின் நேர்முகப் பங்களிப்பும் இலங்கையை வந்தடைந்தது. மொசாத்தின் தொடர்பு எந்த வித ஆச்சர்யத்தையும் அளிப்பதாக இல்லை. ஏனென்றால்—1981 ல் அமெரிக்காவும், இஸ்ரேலும் தங்களின் 'ஒளிமயமான (r) எதிர்காலத்திற்கான' ஒரு உடன்படிக்கையை செய்துகொண்டன. அதன்படியே இரண்டு நாடுகளும், மூன்றாம் உலக நாடுகள் பற்றிய தான தம் ஆதிக்க—வன்முறைக்கொள்கையில் வேறுபாடில்லாமல் 'கை கோர்த்துக் கொண்டு, தேவைப்படும் போதெல்லாம் ஒன்றின் பணிகளை மற்றொன்று பகிர்ந்துக் கொண்டு செயலாற்றி வருகின்றன. இந்த விதமாய் தான்

இஸ்ரேல் தூரத்து மத்திய மற்றும் தென் அமெரிக்கா, தென்ஓப்பிரிக்கா, தென் கொரியா, தைவான் போன்ற நாடுகளின் தீவிர அரசியலிலும், ராணுவ சாகசங்களிலும் தன் 'ஈடு இணையற்ற பங்களிப்பை'ச் செலுத்தி வருகின்றன.

மேற்கொன்னவற்றின் அடிப்படையில் தவிர்க்க முடியாதவாறு, இலங்கை உள்ளிட்ட தெற்காசிய முழுமைக்குமான அமெரிக்க அயலுறு ஆதிக்கச் சித்தாந்தங்களோடு பண்டாரியின் நிலைப்பாடு 'மண்பூர்வ ஆகர வளித்து' அவற்றோடு ஒத்திசைந்துப் போகிறது—இனி, 'பண்டாரியின் நிலைப்பாடு' உருவாக்கப்பட்ட 'வரலாற்றின் குப்பைத் தொட்டியை' ஆராய்வது வீண் வேலை, பண்டாரியின் ஆர்வமிக்க விருப்பங்களும் நோக்கங்களும் என்னவாக இருந்தன, எப்படி இருக்கின்றன என்பதுபற்றியெல்லாம் பேசுவதும் கவைக்குதவாது. இப்போது நமது மேலான கவனத்தில் கொள்ள வேண்டியது இதுவரை காலம் இல்லாத அளவுக்கு தெற்காசியாவிற்கான இந்திய அயலுறுவு கொள்கையின் சர்வாம்சங்களும், அமெரிக்க சித்தாந்தத்தின் மீது பொருந்தி குவிந்துள்ள அவல நிலையைத்தான். இந்த நிலையே பண்டாரி நிலைப்பாட்டில் பிரதிபலிக்கிறது.

இலங்கைக்கான இந்தியக் கொள்கை வீழ்ச்சி எய்தியது மாத் திரமல்ல; அதன் சர்வாம்ச எழுச்சி வேதனையளிக்கும் வெட்கக் கேடான விளைவுகளையும் ஏற்படுத்தியது. இது சந்தேகத்திற்கிடமின்றி, அமெரிக்க தந்திரோபாய திட்டத்தின் பகாசுரத்தன்மைக்கு எதிரில் இந்திய நலன்கள் பலி போகின்ற "மிகக் கொடிய விபத்தே" ஆகும்.

எது எப்படியாயினும்,

'பண்டாரியின் நிலைப்பாடு' கடந்தவருடம் மார்ச் மாதத்திலிருந்து எவ்வித 'சிறந்த' மாற்றங்களையும் கொள்ளாமல் தொடர்ந்து வருந்தத்தக்க அதன் 'பழைய முக தரிசனத்தையே' தந்துக் கொண்டிருக்கிறது. தம் ஸ்தம்பிதத்திலிருந்து புதிய திசையில் பண்டாரி நிலைப்பாட்டின் மறுபயணம் மேற்கொள்ளப் படவே இல்லை.

புதுடில்லியில் நடக்கும் கொள்கை மதிப்பாய்வுகளும், ஆலோசனைக் கூட்டங்களும் அதன் பயணத்தின் 'மகத்தான துவக்கத்திற்கான' சாத்தியக் கூறுகளை எழுச் செய்வதற்கு இதுவரை உதவியாய் இல்லை. பயணம் இன்னும் நிகழா திருக்கிறது. ○

ஒரு 'நேர்காணலில்'

ஜெயகாந்தன்

கி. பி. அரவிந்தன்

ஆழ்வார்பேட்டை மௌபரீஸ் சாலையில் ஒரு சந்து முனைத் தொடக்கத்திற்குட்கில் மாடியில் அமர்ந்திருந்தேன். முன் அறையில் நீளமான மேசையைச் சுற்றிவரப் போடப்பட்டிருந்த நாற்காலிகளில் முகம் தெரியாத, வயது பேதமற்ற பலர் அமர்ந்திருந்தனர். உள் அறையில் வாசலுக்கு நேரே சுங்கான் புனைத்தபடி மிகப் பெரிய நிழற்படமாய், கம்பீரமாய் ஜெயகாந்தன்.

1960 களின் பின்னால் ஜெயகாந்தன் தன் எழுத்தின் கம்பீரத்தால் தமிழ் இலக்கிய ஆர்வலர்களை வாசகர்களை ஈர்த்தார்.

அவ்வேளையிலான ஈழத்து இலக்கியம், 1956-ல் ஸ்ரீலங்கா அரசினால் கொண்டுவரப்பட்ட தனிச் சிங்களச் சட்டத்தின் பின்னால் உத்வேகம் பெறத் தொடங்கியிருந்தது. புதிய பரிசோதனைகள் நிகழ்த்தப்பட்டன.

இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் உருவாக்கப்பட்டு அதனூடாக ஈழத்து இலக்கியவாதிகள் தமிழ் இலக்கியத்திற்கு காத்திரமான பங்களிப்பை ஆற்றத் தொடங்கியிருந்தனர். ஈழத்து இதழ்கள் அனைத்திலும் நவீன இலக்கியம் இடம் பிடித்ததுடன் "மல்லிகை", "சிரித்திரன்" போன்றதான இலக்கிய இதழ்களும் தோற்றம் பெற்றன. அக்காலக் கட்டத்தில் முற்போக்கு எண்ணங்

கொண்ட இளைஞர் மத்தியில் ஜெயகாந்தன் அறிமுகமானார், பிரபல்யமானார். ஜெயகாந்தனைப் படிப்பதென்பது அக்காலக்கட்ட இலக்கிய ஆர்வங் கொண்ட இளைஞர்களின் நாகரீகமாகவே இருந்தது.

அவரது சிறுகதைகளும், சிறுகதைத் தொகுப்புகளுக்கான முன்னுரைகளும் பலராலும் விரும்பிப் படிக்கக் கூடியதாயும், பாதிப்பை ஏற்படுத்தக் கூடியதாயும் இருந்தது. இவரது எழுத்துக்கள் புதுமைப் பித்தனுக்குப் பின்னால் தமிழ் இலக்கியத்திற்கு அதிர்ச்சி வைத்தியம் அளித்தது. சென்னை நகரின் பிளாட்பாரங்களும், சேரிகளின் வாழ்வும், கூவம் ஆற்றங்கரையின் அவலங்களும், நேரு பூங்காவும், சூளைப்பகுதியும் சென்டரல் ரயில் நிலையமும், சென்னைத் துறைமுகமும், சென்னைத் தெருக்களில் ஓடிக்கொண்டிருந்த கைரிக்ஷாக்களும் அவரது கதைக்களன்களாய் இருந்தன. அந்த மனிதர்கள் கதையின் நாயகர்களாய் இருந்தனர். இப்படி ஒரு தமிழா என வியக்க வைக்கும் சென்னைத் தமிழை மிகலாவகமாய் ஜெயகாந்தன் அறிமுகப்படுத்தினார்; கையாண்டார். ஈழத்து வாசகர்களுக்கு இவை புதிய அனுபவமாய் இருந்தன.

தமிழ் இலக்கியத்தில் புதுமைப்பித்தனுக்குப் பின்னால் பலதரப்பட்டவர்களின் கவனத்தை ஈர்த்ததுடன் கண்டனங்களுக்கும் உள்ளானவர்

ஜெயகாந்தன். இவரது எழுத்துக்கள் பலரால் ஜீரணிக்க முடியாது போயுள்ளன. இவரது "அக்கினிப் பிரவேசம்" சிறுகதை எழுப்பிய சர்ச்சையும், வாதப் பிரதிவாதங்களும், கண்டனமும் இதுவரை எந்தத் தமிழ் இலக்கிய எழுத்திற்கும் ஏற்பட்டதில்லை. அந்தக் கதையில் தவறுதலாய் "தவறிய" போகும் இளம் பிராய அப்பாவிப் பெண்ணைப் பற்றியும், அவளது அப்பாவித்தனத்தை தனக்கு சாதகமாய்ப் பயன்படுத்தும் பணக்கார இளைஞன் பற்றியும், "சித்திரத்திருந்தார் ஜெயகாந்தன். அப்பெண் தவறிய போவதைப் பற்றித் தாய் முதலில் பதறிப்போனாலும் உடனேயே தன் இயல்புக்குத் திரும்பித் தன் மகளின் நிலையைப் புரந்து அவளைக் குளிப்பாட்டுவதன் மூலம் தவறைக் கழுவி மீண்டும் அவளைப் பாடசாலைக்கு அனுப்பி வைக்கிறாள். இதனைத் தமிழ்கூறும் நல்லுலகம் ஜீரணிக்க முடியாமல் சடுமையாய் விமர்சித்தது. கண்டனம் செய்தது. இதற்கு ஜெயகாந்தன் எனது "அவளுக்கு" (அக்கினிப் பிரவேச கதாநாயகி) கத்தியை தூக்குக் கயிற்றைக் கொடுக்கச் சொல்லீர்களானால் அதற்கு நான் தயாராக இல்லை. எனது 'அவள்' வாழ வேண்டும் எனப் பதிலளித்தார். அவரது நியாய ஆவேசமும், கர்வமும் சமூகப் பழமைக்கு எதிரான போர்க்குணமும் அவரது கம்பீரத்திற்கு மெருகேற்றின. பலர் அவர்பால் ஈர்க்கப்பட்டனர்.

இவரது ஈழத்திற்கான வருகை குறித்துப் பலதடவை அறிவிக்கப்பட்டது. பலராலும் ஆவலுடன் எதிர்பார்க்கப்பட்டது.

□

இப்போது என் முன்னால் ஜெயகாந்தன் அமர்ந்திருக்கின்றார். அவரிடம் "பாலம்" இதழையும் யாழ்ப்பாண வைத்தியசாலையை ஸ்ரீலங்கா அரசு அகற்றக் கோரியதற்கான எமது கண்டன அறிக்கையையும் கையளிக்கின்றேன். அறிக்கையை முதலில் படித்த ஜெயகாந்தன் 'எங்களால் என்ன செய்ய முடியும், அறிக்கைகளில் கண்டிப்பதன் மூலம் எதனைச் சாதிக்க முடியும்' என்றவாறு பேசத்தொடங்குகிறார். நான் மௌனமாய் அமர்ந்திருக்கின்றேன். என்னிடம் பதிலை எதிர்பார்க்காமலேயே, பேசுவதற்கு இடைவெளி தராமலேயே அவர் பேசிக் கொண்டிருக்கின்றார். சுற்றி வர அமர்ந்திருப்பவர்கள் அவர் முகத்தையே பார்த்துக் கொண்டிருக்கின்றனர். "உங்கள் பிரச்சனையை (ஈழப் பிரச்சனையை) இங்குள்ளவர்கள் சரிவரப் புரிந்துக் கொள்ளவில்லை. இங்குள்ள அரசியல்வாதிகள் மேலும் அதனைக் குழப்புகின்றனர். நீங்களும் தெளிவுற உங்கள் பிரச்சனையை முன்வைக்கவில்லை எவத்தன் பேச்சை முடிவுக்கு கொண்டு வருகின்றார்.

ஈழப் பிரச்சனைக் குறித்த அவரது புரிதலில் பாரிய தவறுகள் காணப்படவில்லை. ஆயுதத்திற்கு ஆயுதம் தானென்றால், மாணிடம் என்பதும் நாகரீகம் என்பதும் என்ன என்பதிலேயே தன் கருத்துக்களை மையமாக்கினார்.

"பாலம்" இதழைப் புரட்டத் தொடங்கியவர் எம். வி.

வெங்கட்ராம் பேட்டியில் "காந்தியம் முடிவான உண்மையல்ல" என்னும் தடித்த கறுத்த வாக்கியங்கள் மீது பார்வையை நிலை நிறுத்துகிறார். சில நிமிடங்களின் பின்னால் "இல்லை, காந்தியம் வெற்றி பெற்ற நாடு இது, நிரூபித்த நாடு இது. இந்தத் தேசத்தின் மக்களை காந்தியம் தான் இணைத்தது. அன்று காந்தி மூட்டிய தீ இன்னும் தென்னுப்பிரிக்காவில் எரிந்து கொண்டிருக்கிறது. நேதாஜி பாசிச ஜெர்மனியுடனும் ஜப்பான்காரனுடனும் கைகோர்த்திருந்தார் அவர்கள் உள்ளே வந்திருந்தால் இன்றைய நாடும் அரசியலும் எப்படியிருந்திருக்கும். காந்தியத்தின் எந்தப் பக்கத்தை இவர்கள் பார்க்கின்றார்கள்." பாலத்தை மேலும் புரட்டுகின்றார். "ஆயுதங்களால் விடுதலை வேட்கையைத் தோற்கடித்து விட முடியாது!" பாலம் இதழின் பக்கம் ஒன்றில் எழுதப்பட்ட மேற்கோளைப் படித்தவர் "ஆயுதங்களால் மட்டும் விடுதலையைப் பெற்று விட முடியாது" என்றார். நான் மௌனமாகவே இருந்து கொண்டேன். சற்றேறு புகைக்குள் ஆழ்ந்து போகிறார். சரஸ்வதி இதழ் மூலம் ஜெயகாந்தன் தமிழ் இலக்கிய உலகுக்கு அறிமுகமானார். சிறுகதை மன்னன் என்னும் சிறப்புப் பெயரை தன் எழுத்தின் வலிமையால் பெற்றுக்கொண்டார். அவரது கதைகளின் உயிர்ப்பும், துடிப்பும், பாத்திர வார்ப்பும், கதை உத்தியும் வாசகர்களைக் கதையுடன் பிணைத்தன. ஆனாலும் "சில நேரங்களில் சில மனிதர்கள்" நாவலுக்குப் பின்னால் அவரது எழுத்தின் போக்கில் தர மாற்றம் உள்ளது என்னும் இலக்கிய ஆர்வலர்களின் கருத்தில் உடன்பாடு கொள்வது தவிர்க்க முடியாததாகிறது. கதையின் உத்தியும், போதனையும் மேலோங்கி கதையின்

உயிர்ப்பையும், துடிப்பையும், பாத்திர வார்ப்பையும் மறையச் செய்து விட்டதே என்னும் ஏக்கம் இலக்கிய ஆர்வலர்களுக்கும், வாசகர்களுக்கும் உண்டு. இதனை ஜெயகாந்தன் புரிந்திருக்கின்றாரா என்பது தெரியவில்லை. அவரது அரசியல் மேடைப் பிரவேசமும், மேடைப் பேச்சுக்களும், கட்சி சார்பும், அது தொடர்பான கருத்துக்களும் இவரை இலக்கிய ஆர்வலர்களிடமிருந்தும், வாசகர்களிடமிருந்தும் அந்நியப்படுத்திவிட்டது என்பதைக் குறிப்பிடுவது அவசியமாகிறது.

ஈழத்து இலக்கியம் பற்றி கேட்கத் தொடங்கிய அவர் "மல்லிகை" ஆசிரியர் டொமினிக் ஜீவாவை எஸ். பொன்னுத்துரையை விசாரிக்கின்றார். தனையசிக்கத்தை, டானியலை, கனக செந்தி நாதனை நினைவிற் கொள்கிறார். பேராசிரியர்கள் கைலாசபதி, சிவத்தம்பி பற்றிப் பெருமை கொள்கிறார். தற்போதைய ஈழத்து இலக்கியம் பற்றித் தனக்குத் தெரியாதென மன்னிப்புக் கோருகிறார். சிங்கள இலக்கியம் பற்றிப் பேசத் தொடங்கியவர் 1971ம் ஆண்டு ஜே. வி. பி. கிளர்ச்சியில் ஸ்ரீலங்கா அரசிற்கு இந்தியா உதவி செய்தது குறித்து முரண்பாடு கொள்வதாய் கூறுவதுடன் மீண்டும் அரசியலுக்கு வருகின்றார். உங்களது நடவடிக்கைகள் அந்நிலையை மீண்டும் தோற்று வித்திடக்கூடாதென்று எச்சரிக்கின்றார். பாலத்தினத்தின் அவலம் நிகழ்ந்துவிடக்கூடாதென்று கவலை கொள்கிறார். சிங்கள முற்போக்கு இயக்கங்கள் தற்போது எந்த நிலையிலுள்ளன? என்று கேள்வியை என்னிடம் கேட்டு விட்டு புகைக்கத் தொடங்குகிறார். சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்தவேண்டி நான் பேசத் தொடங்கினேன்.

○

ஆசிரியரும் வெளியிடுபவரும் இரா. திரவியம், 12, முதல் பிரதான சாலை, நேரு நகர், சென்னை-20. அச்சிடுபவர்; ஜே. ரமணி, பிளேஸ் பிண்டர்ஸ், அடையாறு, சென்னை-20